

PUTNIK

Glasilo župe Sv. Nikole biskupa, Jastrebarsko - BROJ 6 / 2005 - cijena 12 kn

Sretan Božić

“PUTNIK”

GLASILO ZA VJERSKU IZOBRAZBU I
AKTIVNOSTI ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA
JASTREBARSKO

GLAVNI I ODGOVORNI UREDIK:
STJEPAN ROŽANKOVIĆ, upr. župe

GRAFIČKA PRIPREMA

Krešimir Leopold (grafički urednik),
Goran Nježić (tehnički urednik),
Robert Kovač (direktor)
za Studio “Dizajn Kovač”
info@dizajn-kovac.t-com.hr
tel./fax.: 01-61-98-804
www.dizajn-kovac.hr

NAPISALI, UREDILI I PRIPREMILI:

Nino Škrabe, Ana Novosel,
Bernarda Šimunović, Kristijana Banić,
Marina Bastašić, Ante Kelentrić,
Smiljana Popović, s. Paula Puzjak,
Miroslav Markić, župni vikar,
p. Mijo Nikić

TISAK

GIPA d.o.o., ZAGREB
tel.: 01-30-40-777

ADRESA UREDNIŠTVA:

ŽUPNI URED
TRG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA 1,
10450 JASTREBARSKO
Tel./fax: 01/6281-756
e-mail: zupni.ured.sv.nikole@zg.t-com.hr

GLASILO IZLAZI PERIODIČNO

Božja milost

*Gledam kako se rada dan,
zora se iz sna budi -
to Isus mi želi dobro jutro!*

*Krenem ulicom i prepoznam
jedan nježan, posve nevin,
dječji osmijeh – to Isus mi je rekao:
«Dobar dan!»*

*Odjednom čujem:
Nečije drugo srce uz moje kuca.
I Bog mi se tada osmjehne:
«Znaj, nisi sama!»*

*I zvijezde su već zauzele mjesto svoje,
ali je samo ona najsjajnija zaželjela
mi laku noć...*

*I u tom je trenu Bog pomilovao
lice moje...*

*A onda, niotkuda, sasvim nenadano,
pabuljice su počele prekrivati moj
grad, polako, tiše, najtiše:
To Bog se spustio do mene
i poželio mi sretan Božić!*

Marina Bastašić

SADRŽAJ

4	<i>Novi religijski pokreti</i>
10	<i>Božja milost</i>
14	<i>Došašće</i>
15	<i>Božićna molitva</i>
17	<i>Rim</i>
20	<i>Duhovna zvanja</i>
25	<i>Grkokatolici</i>
27	<i>Iskustvo vjere</i>
28	<i>Obiteljska zajednica</i>
29	<i>Mladi</i>
30	<i>Događanja u župi</i>
32	<i>Bonton u crkvi</i>

Cijenjeni čitatelji!

Pred nama je jedan od najljepših perioda tijekom godine, božićno vrijeme, ozračje mira, ljubavi i veselja. Vrijeme u kojem je obitelj na okupu, slaveći zajedno dolazak Spasitelja. Uskoro ćemo kročiti i u Novu godinu. To je prilika pogledati malo unatrag, napraviti «inventuru» i osvrnuti se na proteklo razdoblje. Prilika je također i zahvaliti Bogu za proteklo darovano vrijeme u kojem smo mogli živjeti. Prilika je to da napravimo i plan, barem okvirni, za svoj život tijekom nadolazeće godine. Kako učiniti još više i bolje s primljenim darovima i kako ih što bolje iskoristiti na dobrobit svojih bližnjih. Kako što bolje prepoznati i uključiti se u plan koji Bog ima za nas. Prilika je razmisliti sada o tome, kad završavamo jedno vremensko razdoblje, ulazeći u drugo. Ovo je i vrijeme darivanja. Bog nam je darovao svoga Sina i od toga potječe ovaj lijepi običaj međusobnog darivanja prigodom Božića. Božić se u narodnoj tradiciji vremenom udomio kao najveseliji, najtopliji blagdan, a karakterizira ga povijesno prožimanje iznimnog bogatstva simbola i običaja što ima pozitivne, ali i negativne strane. Jedna od pozitivnih stvari je izražavanje ljubavi i svijesti o pripadnosti Bogu kroz elemente narodnog blaga i mentaliteta pojedinih podneblja. No, mnogi su simboli koji su se pripojili tom kršćanskom blagdanu udaljili iz središta pažnje samu bit događaja – Kristovo rođenje – i kroz elemente koji su često puku ili namjerno ili nenamjerno iskrivljavani i vadeni iz konteksta, doprinijeli prerastanju Božića u blještavi i zbunjujući milodar Djeda Mraza, Snješka Bijelića, božićnih rasprodaja, ukrasa, žarulja, petardi, alkohola, užurbanosti i buke. Kršćanski blagdan Božić kao da je doživio «poganiziranje», a u čitavoj priči Isus kao da opet, kao i prije 2005 godina u Betlehemu, nema mjesta nigdje nego u štali.

Bolno je mnogim kršćanima gledati kako u našoj zapadnoj, tzv. kršćanskoj civilizaciji, danas pod proslavu Božjeg rođenja potpadaju sve groteskniji sadržaji. Žalosti što umjesto razmatranja o otajstvu i milosti Božjeg utjelovljenja, svijet Mesiju ponovno ne prepoznaje u Novorođenčetu nego ga traži u «čudesima» modernog doba, u kaotičnoj blještavoj scenografiji. Umjesto Isusa koji u noći svog rođenja kuca na vrata našeg srca i tamo traži prenočište, svijetu je prihvatljiviji izmišljeni skandinavski «dobričina Djed Mraz, koji će učiniti čudo», ostaviti nam nešto i ispod bora i neće nam opterećivati savjest tjerajući nas da se mijenjamo.

Dok protagonisti predpraznične masovne histerije (koji će se predstaviti kao kršćani) nemaju pojma o pravom značenju blagdana, mi razmatramo Sveto pismo i proničemo u otajstvo utjelovljenja; dok svijet od blagdana uzima ugodu – puricu, mlince, odmor, mi uzimamo svoj križ; postimo, idemo na mise zornice.

Mi smo pozvani da budemo svjetlost svijeta i sol zemlje – svjetlost, a ne svijet; sol, a ne zemlja. Svjetlost koja će svijetliti te tjerati i druge da se ostave tame. Da bismo uistinu svijetlili, moramo biti otvoreni izvoru Svjetla, Bogu.

Dragi čitatelji, neka i ovi članci u našem «Putniku» doprinesu tom svjetlu.

Krist za sebe kaže da je put, istina i život. Njegov put samozatajenja, darivanja, žrtve za drugoga, za brata čovjeka, naša je kršćanska istina i samo hodeći tim putem, naći ćemo Krista Životvorca. Istinski slaviti Božić ne znači samo prirediti lijepe jaslice s raznim figuricama, okriti bor, prirediti kuću, bogat stol.

Slaviti Božić znači čuti plač Djeteta koje više u drugoj djeci, velikoj i maloj. Slaviti Božić znači tražiti mir i primiti mir te ga podijeliti s bližnjima. Slaviti Božić na drugačiji način znači oduzeti otajstvu Božića njegovo najdublje značenje. Tada se Božić obezvrjeđuje i diskreditira. Poput pastira što požuriše k jaslicama, gdje nadoše Novorođenoga, i mi kršćani potecimo ususret čovjeku, bližnjemu, potrebnome i u njemu ćemo susresti njega, Emanuela koji želi biti s nama, Bog koji želi biti Bog za čovjeka, naš Bog. I samo ćemo tada smjeti gledati u Boga. Gledati Boga u čovjeku i čovjeka u Bogu.

Sretan Božić i blagoslovljena Nova 2006. godina!

Župnik

IZAZOV NOVE RELIGIOZNOSTI

NOVI RELIGIJSKI POKRETI I SEKTE

1. Uvod

Nova religioznost koja se širi preko raznih sljedbi veliki je izazov Crkvi jer se predstavljaju kao alternativa kršćanskoj poruci spasenja po Kristu. Naime, novi religijski pokreti nekršćanske provenijencije izričito govore kako čovjeku ne treba spasenje po Kristu, nego mu treba samo prosvjetljenje ili mu treba samo guru, vođa, učitelj koji će ga dovesti do prosvjetljenja u kojem je spasenje. Čak i neke sljedbe kršćanske orijentacije ne naviještaju više Krista kao jedinog Spasitelja. Prema najnovijem Katekizmu Katoličke crkve posljednja i najveća obmana i prevara Stotone bit će religiozne naravi. Sotona je stalno nastojao čovjeka odijeliti od Boga. Do sada je ljude zaludivao idejom ateizma, proglašujući da Boga nema, sada izmišlja krive slike Boga. Preko raznih sljedbi Sotona danas iskripljuje sliku Boga i sliku čovjeka. Boga degradira na neosobnu kozmičku silu, a čovjeka proglašava bogom. To je nepravda i za

Boga i za čovjeka jer je zaničkana istina o Bogu da je On Stvoritelj i istina o čovjeku da je stvorenje.

Osim za Crkvu, NRP su izazov, a ponekad i stvarna opasnost također i za društvo kao takvo, bez obzira da li se radi o vjernicima ili nevjernicima. Naime, poznati su slučajevi

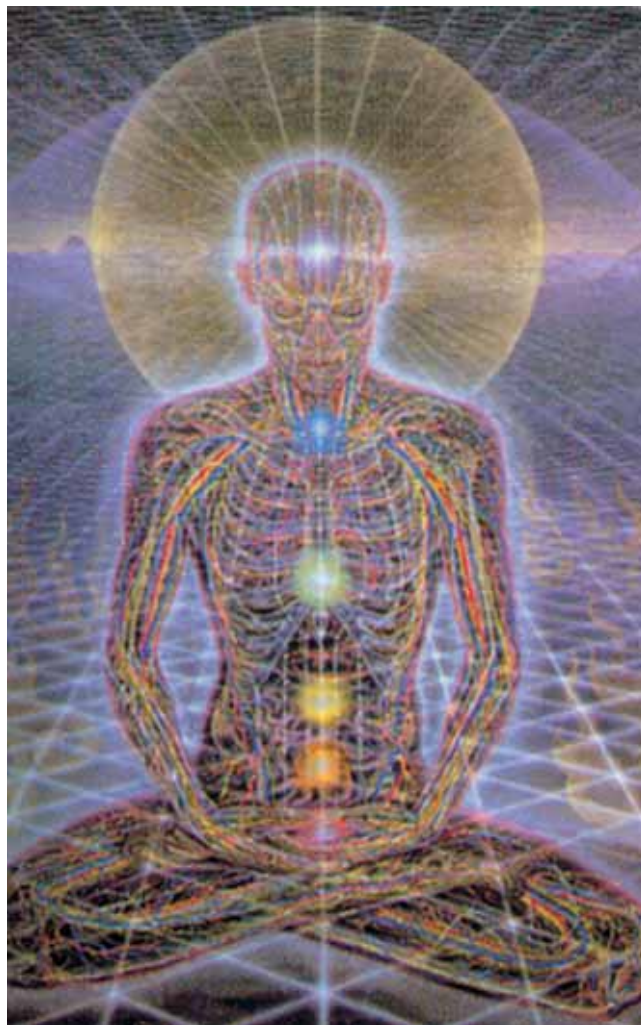
ubojstva ili samoubojstva koja su se dogodila u ambijentu novih religijskih pokreta. Spomenimo samo neke.

18. studenog 1978. više od 900 članova američke sekte "Hram naroda", po zapovijedi svoga osnivača i vođe Jima Jonesa počinilo je u Gvajani samoubojstvo ili bilo nasilno ubijeno.

U noći od 4. na 5. listopada 1994. pronađeno je 16 spaljenih leševa, među njima je bilo i troje djece, a pripadali su vjerskoj sljedbi "Hram sunca" (u Francuskoj ili Švicarskoj).

U Japanu je zabilježeno nekoliko slučajeva masovnog trovanja u podzemnoj željeznici, iza kojih su stajali članovi jedne vjerske sljedbe.

Godine 1997. po nagovoru svoga profesora ubilo se 39 mladih ljudi u sektu "Heaven's Gate". Iako su ovi mladi bili veoma sposobni u radu na kompjutorima, izrađivali su web stranice raznim kompanijama, ipak su bili naivni i povjerovali da će ih neki svemirski brod odvesti na više sfere svijesti, ako budu sada spremni napustiti ovaj svijet, tj. učiniti kolektivno samou-

bojstvo, što su oni onda i učinili. Novi religiozni pokreti i vjerske sekte za nas su, stvarno, veliki izazov i prema njima ne možemo ostati ravnodušni. Ovaj fenomen je za nas dvostruki izazov: s jedne strane on nas izaziva da ozbiljno preispitamo sebe, svoju vjeru koja je, možda, izgubila snagu kvasca, koja mnogima više nije sol zemlje i svjetlo svijeta, a prema Isusovim riječima upravo bi to Crkva trebala biti. Ako to više nismo, onda nije čudo da novi religiozni pokreti imaju uspjeha, jer i oni nude upravo to što bismo mi trebali biti. Drugi izazov je potreba da iskreno, ali i kritički promotrimo nove religiozne pokrete i vjerske sekte i otkrijemo očigledne ili, što je češći slučaj, skrivene zamke i opasnosti u vidu novih ovisnosti što se kriju u pojedinim vjerskim sektama.

2. Novi religiozni pokreti - univerzalni fenomen

Novi religiozni pokreti prisutni su danas na svim kontinentima. Priopćenje kardinalskog zbora (konzistorija) 1991. kaže da se radi o univerzalnom fenomenu koji zabrinjava Katoličku crkvu. U istom priopćenju nalazimo kratku svjetsku panoramu novih religioznih pokreta.

U Europi su prisutne mnogobrojne sljedbe istočne i zapadne provenijencije, kao i drugi pseudoreligijski pokreti pridošli iz svijeta okultizma, magije i ezoterije, oblikujući svojevrsnu religiju sinkretističke naravi.

Šaljući svoj izvještaj o stanju vjerskih sljedbi, skoro sve mjesne crkve su registrirale pojavak i brzo širenje raznih vrsta religioznih ili pseudoreligioznih pokreta i sljedbi. Skoro svi drže da je taj fenomen ozbiljan, a neki ga čak vide kao alarmantni problem.

Najranjivija i najpogođenija grupa koja ulazi u neku vjersku sljedbu, jesu mladi koji su bez posla, neaktivni u životu župe, koji dolaze iz nesredene obiteljske sredine ili pripadaju etničkim manjinama, te ako žive u mjestima koja su uglavnom udaljena od utjecaja Crkve.

II. Vatikanski sabor razlikuje Crkve i Crkvene zajednice. Ernest Troeltsch kaže da je "Crkva obilježena objektivnim i postojanim, dok sljedba ima svoju jezgru u osobnom doživljaju obraćenja i vlastite odluke... Crkva svoje vjernike nosi, sljedba je od svojih vjernika nošena... Sakrament, koji svećenik podjeljuje, u sljedbi se ne proglašuje i ne prihvaća kao posrednik spasa. U njoj se sve postiže vlastitim naporom."

3. Temeljni aspekti NRP

Novi religiozni pokreti i vjerske sekte uglavnom daju prednost afektivnosti nad razumom, to znači kod većine dominira neka čudna misterioznost, razni zanos, često puta na granici histeričnog ponašanja.

Sljedbe u velikoj mjeri njeguju takozvano fundamentalno, nekritičko tumačenje Biblije. Izvlače riječi iz konteksta i tumače ga po svojoj volji, često ono sporedno pretvaraju u glavno i obratno. "U skladu s tim ne priznaje se valjanost ni jednoga drugog puta k spasu osim vlastitog, jer samo taj vlastiti vodi do cilja bezuvjetno i nepogrešivo, a oni koji njime idu jesu 'izabranici'... Karakteristično je i osobno zalaganje kao i pobožnost temeljena na doživljaju".

U nemalom broju sljedbi odlučujuću ulogu igraju objava i proroštvo, ekstatične pojave i opsjednutost nadosjetljivim. Većina sekti zanemaruje znanstveno tumačenje svojeg nauka. Sljedba se poziva na

čuvstvo i volju, a ne na razum. Uvjereni su da su samo oni "izabranici".

Postoje miroljubive i tolerantne sekte, ali ima i takvih koje su velika prijetnja za slobodu ljudi i društva općenito. "Po svojoj strukturi najčešće su autoritarni; koriste se utvrđenim pranjem mozga i mentalnom kontrolom; služe se kolektivnom prisilom, pobuđuju osjećaje krivnje i straha".

Većina ovih pokreta imaju živog karizmatskog vođu, koji je vrlo autoritativan i često traži posvemašnju poslušnost.

Program ovih pokreta je šarolik: od neokršćanskih do protukršćanskih stavova.

Broj sljedbenika se proteže od nekoliko stotina do više milijuna.

4. Psiho-fizička konstitucija novih članova

S obzirom na psihičku konstituciju, neki razlikuju dvije vrste: prva - osobe psihički "normalne" koje ulaze u sekte nakon neke krize ili razočaranja (zaljubljenost, rastava roditelja); druga vrsta su osobe s većim ili manjim psihičkim opterećenjem koje u sektama traže svoju sigurnost i liječenje depresivnih stanja.

Kad su u pitanju psihološke strukture ličnosti, dinamička psihologija i psihopatologija dijeli osobe na narcističko shizoidnu, depresivnu, opsesivnu ili prinudnu i histeričnu strukturu. Svaka od spomenutih ličnosti na svoj način doživljava Boga i kao takva sklona je određenoj vjerskoj sekti. U svome članku "Psihologija i religija", priznati psiholog Vladeta Jerotić kaže sljedeće: "Za razliku od prinudnih neurotičara, koji su skloni strogim protestantskim kršćanskim sektama (kao što su Jehovini svjedoci ili adventisti), narcističko-shizoidni tip vjernika radije odlazi

u neku grupu koja njeguje neku od istočnjačkih formi filozofije i religije, kojima u osnovi leži svijet kao privid, što sasvim odgovara prividnom življenju ovakvih ljudi, nikad dovoljno inkarniranih u ovu zemlju i njenu realnost". Odnos depresivne osobe prema religiji obilježen je velikim osjećajem krivnje zbog slabe vjere, mlake ljubavi i skoro nikakve nade. "Ako još ima sačuvane snage za intelektualnu radoznalost, dešava se da se depresivni čovjek okrene od kršćanstva budizmu, čija mu filozofija pesimizma više odgovara". Konačno, histeričnu strukturu ličnosti karakterizira pojačana samosvijest, površnost, erotično-seksualna uzbudljivost, sklonost tjelesnim senzacijama koje su izraz burnih duševnih zbivanja te pretjerana srdačnost i neumorni optimizam. Religiozni život histeričnih osoba često je izobličen. Odlikuje se naglim oduševljenjem i brzim popuštanjem. "Zbog uključivanja erotično-seksualnog u većinu svojih događanja, histerici i u vjerskom životu miješaju religiozno s erotičnim i seksualnim, kao i emotivnim, uopće.... Upućeni uglavnom na vanjske manifestacije vjere, histerični tipovi se vezuju za ceremonijalno u crkvenom životu... Boga doživljavaju histerici na dječji način, jer i sami ostaju cijelog života u mnogo čemu infantilni, i to kao 'dobrog oca' koji, naravno, njih posebno voli, i to i pokazuje. Zbog toga njihova vjera ostaje umnogome nezrela, naivna, željni su čuda i skloni da u njih brzo povjeruju, bez snage naprežanja da se nešto trajnije i dublje u toj vjeri ostvari." Histerične strukture ličnosti sklone su onim sektama u kojima ima puno ezoterije, antropozofije, magije pa i sotonističkih elemenata.

Treba reći da spomenutih struktura ličnosti ima ne samo u sekta-

ma nego i u svim religijskim zajednicama. K tome, još treba nadodati da postoje i sasvim zdrave osobe koje slobodno pristupaju sektama zbog svojih osobnih motiva.

5. Proces pridobivanja novih članova

Proces novačenja članova može se promatrati u sljedeća četiri stupnja:

Prvi stupanj: potencijalni sljedbenik se "namami" pomoću člana suprotnog spola koji poziva potencijalnog kandidata na susret, obično, pri kraju tjedna. Stari član tada govori kako je i on imao prije teških problema, ali od kad je u svojoj sekti sve mu ide od ruke, sada je sretan i uspješan u svom poslu.

Drugi stupanj: ostali članovi sekte obasiplju novog kandidata velikom pažnjom i ljubavlju, bombardiraju ga svojom ljubavlju ("love-bombing"), samo da im ne izmakne.

Treći stupanj: Najčešće se novi član kroz razne seminare ili druge oblike inicijacije dalje "dorađuje", informira i formira. U međuvremenu se čvrsto kontrolira ambijent i nastoji se da se novi član odvoji od roditelja i prijatelja, kako bi što prije usvojio novi način mišljenja i ponašanja.

Četvrti stupanj: Novi član je posve uklopljen u sektu i on sada počinje biti misionar, on započinje pridobivati nove članove i zauzimati određene položaje u hijerarhiji sekte.

6. Razlozi širenja vjerskih pokreta i sekti

Na pitanje o razlozima širenja vjerskih pokreta i sekti po čitavom svijetu, stiglo je 75 odgovora nacionalnih biskupijskih konferencija. Prema njima, razlozi su sljedeći:

1) Traganje za pripadnošću (osjećaj za zajednicu)

Mnoge su tradicionalne društvene zajednice ugrožene ili uništene, mnogi se osjećaju kao bez korijena i sami. Odatle potreba da nekamo pripadaju. Čini se da sekte nude: ljudsku toplinu, pažnju i podršku u svojim zajednicama u kojima osoba osjeća zaštitu i sigurnost.

2) Traganje za odgovorima

Život koji živimo pun je problema, zagonetki i zamršenih situacija koje vapiju za pravim odgovorima.

Čini se da sekte nude: jednostavne i gotove odgovore na sva teška i zamršena pitanja i situacije.

3) Traganje za cjelovitošću

Mnogi se osjećaju povrijeđenima i isključenima od strane roditelja, prijatelja, profesora, Crkve. Osjećaju da ne žive u skladu sa samima sobom, s drugima i sa svojom okolinom. Žele cjelokupno ozdravljenje duše i tijela.

Čini se da sekte nude: religiozno iskustvo koje zadovoljava ne samo intelektualne, nego još više afektivne potrebe ugrožene osobe. Nude fizičko i duhovno ozdravljenje i pomoć u problemima s drogom ili alkoholom.

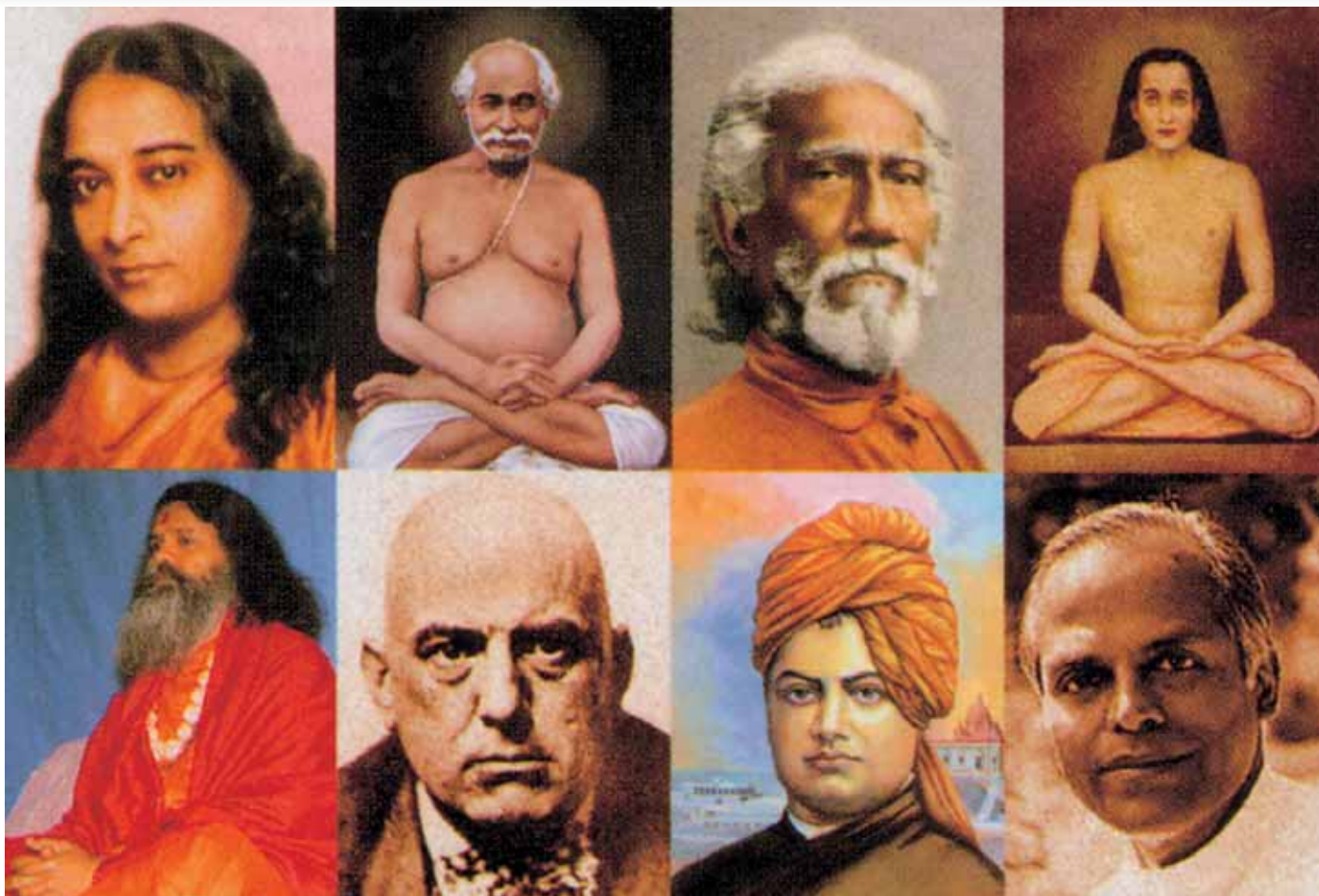
4) Traganje za kulturnim identitetom

U mnogim zemljama Trećeg svijeta samo društvo se nalazi u stanju duboke razdvojenosti od tradicionalnih kulturnih, društvenih i religioznih vrednota, koje su potrebne, posebno mladima za formiranje svog identiteta.

Čini se da sekte nude: široko mjesto tradicionalnoj religijsko-kulturnoj baštini, spontanosti i sudjelovanju.

5) Potreba za priznanjem i osobitošću

Ljudi ne žele biti anonimna masa,

broj ili član bez lica u gomili. Oni žele da se osjete važnima, prihvaćenima, da im se prilazi osobno i s poštovanjem. U velikim župama je to jako teško ostvariti.

Čini se da sekte nude: određenu brigu za pojedince, jednaku šansu za služenje i upravljanje, mogućnost da se razviju vlastiti potencijali, priliku da se pripada jednoj elitnoj grupi.

6) Traganje za transcendencijom

Čovjek, kao što reče Pascal, neizmerno nadilazi čovjeka, zato on, u traženju istine, traži i ono što je skriveno, mistično, traži sve ono što bi moglo osmisliti i promijeniti vlastitu egzistenciju. Drugim riječima čovjek traga za transcendencijom. Pokazuje smisao za tajnu i sve ono što je tajnovito, pokazuje interes za mesijanizam i proroštvo.

Čini se da sekte nude: smisao za spasenje, kršćanske sekte nude biblijski odgoj, obećavaju olako

primanje darova Duha Svetoga i duhovno ispunjenje.

7) Potreba za duhovnim vodstvom

U mnogim obiteljima nedostaje istinska roditeljska potpora i strpljivo vodstvo. Također i u tradicionalnim većim religioznim zajednicama zanemareno je osobno zalaganje odgovornih u crkvi za strpljivi odgoj i vodstvo u duhovnom životu.

Čini se da sekte nude: vodstvo i orijentaciju karizmatičkih vođa. Osoba učitelja, vođe, gurua ima važnu ulogu u povezivanju učenika. U nekim slučajevima se radi o svojevrsnoj histeričnoj odanosti utjecajnom duhovnom vođi, koji se naziva: mesija, prorok, guru, vođa.

8) Potreba za vizijom, za novim svijetom

Živimo u svijetu koji je, s pravom, zabrinut za svoju budućnost. U

takvoj situaciji mnogi se osjećaju nemirnima ili čak očajnima, bez pomoći i snage. Ne vjeruju više tradicionalnim religijama i traže nove znakove nade da izađu iz svoje nemoći.

Čini se da sekte nude: "novu viziju", sebe samog, čovječanstva, povijesti, svemira. Obećavaju novi svijet, novo doba ("New Age").

9) Potreba za sudjelovanjem i angažmanom

Mnogi, posebno mladi, žele sudjelovati u donošenju odluka i predviđanja kojima se stvara novi svijet.

Čini se da sekte nude: konkretno poslanje za bolji svijet, zahtjev za potpunim predanjem.

Crkveni dokument Fenomen sekti ukratko sažima rad i metodu djelovanja sekti:

"Sažimajući može se reći da se čini kako sekte žive snagom onoga što vjeruju, s moćnim (i

često magnetskim) uvjerenjem, odanošću i angažmanom. Idu ljudima ususret tamo gdje oni jesu na topao, osoban i diskretan način te omogućuju da pojedinac izađe iz anonimnosti promičući sudjelovanje, spontanost, odgovornost, angažman... te ih intenzivno prate u mnogostrukim kontaktima, kućnim posjetima, stalnom pomoći i vodstvom. Pomažu im da reinterpretiraju vlastito iskustvo, da nanovo potvrde vlastite vrednote te da se suoče s bitnim pitanjima u krugu jednog zaokruženog sistema. Obično rabe riječi na uvjerljiv način: propovijedanje, literatura, mass-media (kršćanske grupe jako inzistiraju na Bibliji); česta je i služba iscjeljivanja. Ukratko, one predstavljaju same sebe kao

jedini odgovor, 'radosnu vijest' u kaotičnom svijetu".

7. Stav Crkve prema novoj religioznosti i vjerskim sljedbama

Izvanredna sinoda biskupa 1985. napomenula je kako neke osobe traže odgovore na svoja pitanja u sljedbama jer ih ne nalaze u Crkvi na način kako bi one željele i zato su izazov i poziv na obnovu čitave Crkve. Sljedbe su znakovi vremena i zato "moraju biti stalno analizirani".

Dokument pod nazivom Evangelizirati "sekulariziranu" Europu, koji je izdalo Vijeće biskupskih konferencija Europe (Rim 7-11 listopada 1985.), govori o duhovnoj

praznini ljudi našega vremena, napose mladih koji su u opasnosti da postanu žrtve radikalnih i fundamentalističkih ideologija. U tom kontekstu dokument govori o majstorima mudrosti koji nude svoju terapiju za probleme našega vremena. "To su među ostalim i sekte kojih je širenje iznenadilo sve promatrače posljednjih godina."

Također i izvanredni konzistorij kardinala koji je održan u travnju 1991. u Vatikanu, raspravljao je o vjerskim sljedbama. Jedna od tema ovog skupa kardinala, prema želji samog Svetog oca Ivana Pavla II. bila je "Navještaj Isusa Krista pred izazovom sljedbi". U zaključnom priopćenju kardinala rečeno je da pojava sljedbi zabrinjava Katoličku crkvu, budući da vjernici

nisu uvijek u stanju oduprijeti se privlačnosti koju vjerske zajednice takvog tipa imaju i kojom fasciniraju ljude svuda po svijetu, na svim kontinentima.

Iako je zadržao dijaloški stav prema vjerskim sljedbama, Papa je jasno dao do znanja da je jedan od važnih razloga širenja sljedbi velika ekonomska i financijska pomoć koju primaju oni koji siju zbrku i propovijedaju obmane, zavodeći jednostavne i ljude neupućene u religiozno iskustvo.

Vjerske sljedbe i novi religijski pokreti su znak vremena.

U ostvarenju svog poslanja Crkva mora znati čitati i prepoznavati znakove vremena i to činiti u svjetlu Evandjelja.

Papa Ivan Pavao II. u svom govoru biskupima Gane 1993. govori o znakovima vremena te izričito kaže da "oni koji su prihvatili djelo propovijedanja, moraju čitati znakove vremena i to one pozitivne i negativne". U istom govoru Papa ubraja u negativne znakove vremena pojavu sljedbi i novih religijskih pokreta koji se pozivaju na tzv. ukazanja, proroštva i čudesna ozdravljenja. Privlačnost ovih pokreta, kaže Papa, ponekad dolazi od njihove prividne sposobnosti da odgovore na duhovne potrebe ljudi i na glad u njihovim srcima za nečim dubljim, za izliječenjem, utjehom i susretom s transcendentnim.

Vjerske sljedbe i novi religijski i pseudoreligijski pokreti jesu simptom stanja društva u kojemu živimo. Većina ljudi koji se opredjeljuju za te sljedbe, najvjerojatnije, iskreno traži Boga. Kardinal Arinze tvrdi da su novi religijski pokreti odraz i iskaz duhovnih potreba pojedinca koje Crkva ili druge religiozne ustanove nisu uočili ili nisu znali kako na njihove zahtjeve i potrebe primjereno odgovoriti. Međutim, sljedbe nisu

rješenje. One zarobljuju slobodu i stvaraju ovisnost. Slika Boga koju nudi nova religioznost prisutna u sljedbama i religijskim pokretima velikim dijelom je iskrivljena. Pa ipak, za to nisu krive sljedbe, nego društvo koje je proizvelo potrebu za takvim sljedbama i religijskim pokretima. Govoreći slikovito, ne treba mijenjati bolesne ribe u zatvorenoj vodi, nego treba mijenjati vodu. Treba mijenjati društvo, njegov mentalitet, njegovu ideologiju, treba mijenjati duh ovoga svijeta. Drugim riječima treba ponovno evangelizirati Europu i svijet.

Pastoralne smjernice Crkve

Razvijati živu vjeru pomoću malih zajednica

Crkva poziva da se nanovo preispita tradicionalni sustav župne zajednice i da se pronađu modeli manje zajednice u kojima će se vjernici bolje poznavati i doživljavati kao braća i sestre.

Oživjeti liturgijsko sudjelovanje u Euharistiji

Euharistija je najjača snaga koja bi trebala povezivati i čuvati vjernike u zajedništvu s Kristom. Drugim riječima, intenzivni euharistijski život trebao bi pomoći vjernicima da sačuvaju svoju vjeru i ne postanu žrtve raznih vjerskih pokreta koji ugrožavaju njihovu vjeru u Krista jedinog Spasitelja.

Dokument Fenomen sekti (3.3) naglašava da se posebna pažnja mora posvetiti dimenziji iskustva, odnosno osobnom otkrivanju Krista, a to se najviše događa po molitvi, euharistiji i angažiranom životu u službi Evandjelja. U Euharistiji se događa osobni susret sa živim Kristom koji postaje snaga vjerniku da izdrži i nadvlada sva iskušenja kojima je izložen u modernom svijetu.

Učvrstiti sudjelovanje laika u dužnosti evangeliziranja

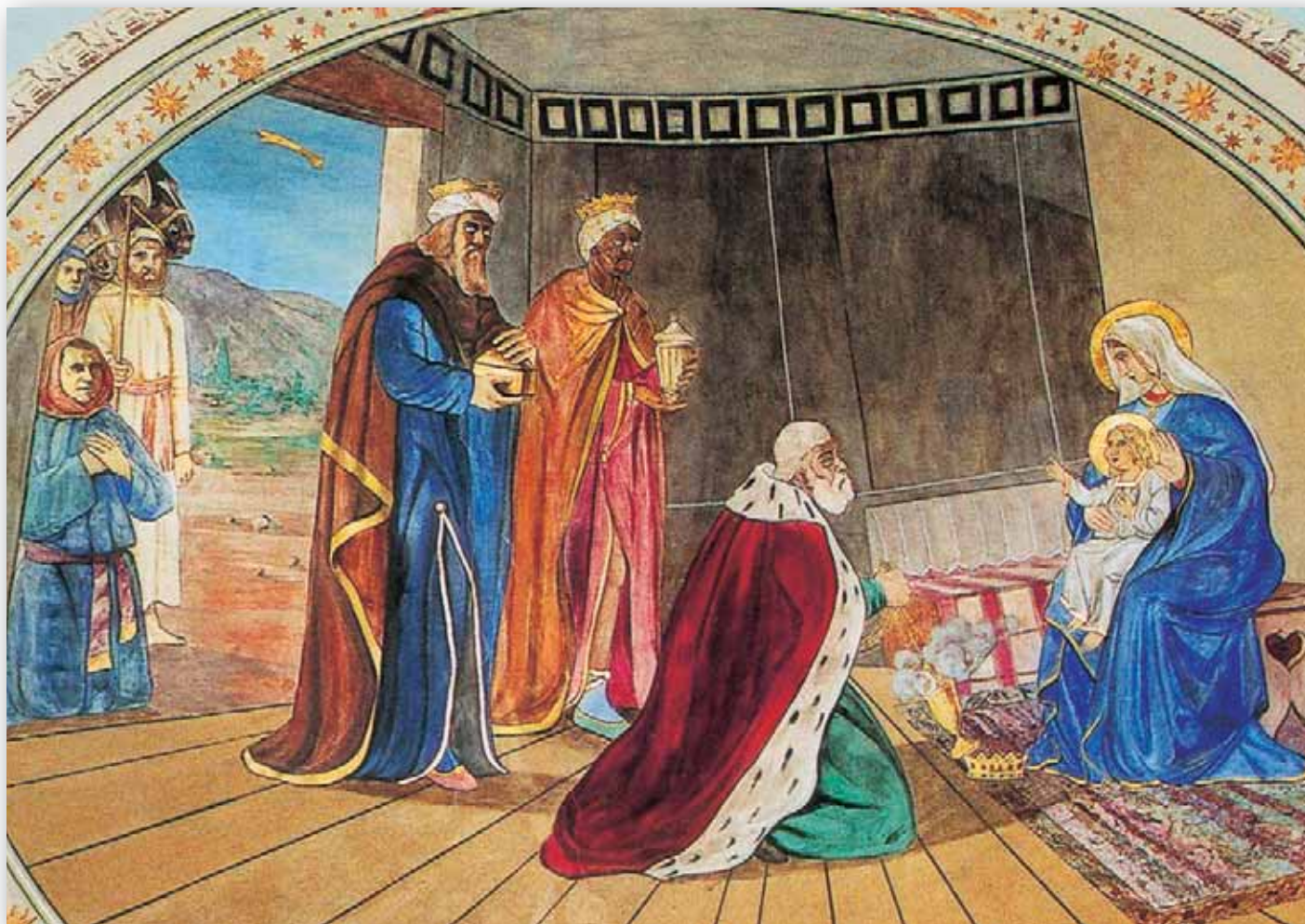
Papa Ivan Pavao II. pozvao je biskupe da se pobrinu da vjernici dobiju autentičnu katehezu i formiraju manje zajednice koje će vršiti funkciju evangelizacije svijeta. Pojedini biskupi osnovali su informativne centre za zadatkom da proučavaju rad i širenje vjerskih sljedbi te daju pravovaljane informacije i pastoralnu pomoć o pojedinim slučajevima koji se događaju u ambijentu novih religijskih pokreta i sljedbi.

Razvijati sustavan biblijski odgoj u vjeri

Temeljni crkveni dokument o vjerskim sljedbama sastavljen prema odgovorima biskupskih konferencija svijeta o fenomenu nove religioznosti, upozorava sve odgovorne u Crkvi da još više porade oko odgoja na biblijskom, teološkom i ekumenskom planu.

Preplavljeni ponudom alternativnih metoda liječenja, meditativnih tehnika molitve kao i naukom raznih vjerskih pokreta, ljudi se sami ne snalaze i zato im treba pomoći u kritičkom vrednovanju nove religioznosti. Povratak poganstva, praznovjerja i religijskog sinkretizma ugrožava vjeru mnogih vjernika Katoličke crkve. Zato je potreban katehetski odgoj ne samo mladih, nego također i starijih osoba u vjeri. Crkva je svjesna da je nepoznavanje vlastite vjere velik neprijatelj vjere pa zato traži od svojih službenika da njihovi vjernici dobiju solidan biblijski odgoj vjere. Veoma solidan dogmatsko-biblijski odgoj u svojoj vjeri može se postići ozbiljnim studiranjem i usvajanjem vjerskih istina iz najnovijeg Katekizma Katoličke crkve.

P. Mijo Nikić

MOJ BOŽIĆNI DAR

Nestrpljenje, iščekivanje, kićenje jelke, škripa snijega pod cipelama, odlazak na Polnoćku... To Božić kuca na naša vrata... Blagdan rođenja našega Spasitelja, blagdan molitve, zajedništva, darivanja najdražih...

Međutim, jeste li se zapitali: Jeste li ikada darovali nešto sami sebi? Vjerojatno razmišljate o ovome pitanju kao suludome...

Ovoga sam Božića odlučila darovati sebi jedan novi, ali i nikada vođen, i posve iskren razgovor sa samom sobom. Preispitati samu sebe: Kakva li sam ja to osoba, kako se odnosim prema svojim bližnjima, cijenim li uopće taj neprocjenjiv Božji dar – svoje bližnje – obitelj i prijatelje?

Vjerojatno ću se najprije pokušati opravdati i reći:

Pa ja sam samo malen čovjek, zanemarivi dio ove Zemlje, sa svim svojim slabostima... A i ljudski je griješiti... A s druge pak strane, ja sam i ta koja je odlučila slijediti Krista i Njegove riječi. Ja sam ta koja je svoj životni moto preuzela upravo iz Biblije: «Ne čini drugome ono što ne želiš da drugi čini tebi». A što je opet u meni toliko snažno da unatoč tome ipak znam povrijediti one koje volim?

Mislim da je razlog taj što znam da me te osobe i tada razumiju i da će oprostiti svaku moju pogrešku, jer velik je i snažan onaj koji zna oprostiti...

Ali, zapravo sam shvatila da

je veličina i snaga mojih bližnjih utjelovljena, prije svega, u njihovoj iskrenosti i dobronamjernosti koju mi posvećuju, a zbog toga je moja obitelj neprocjenjiva vrijednost, moji prijatelji najsajnije zvijezde zbog kojih svaka ona na nebu gubi svoj sjaj, a Krist moje najveće bogatstvo jer me prihvatio s ljubavlju i darovao mi sve te divne ljude.

Svaki trenutak je neponovljiv – proživimo ga sa svojim bližnjima iskreno, veselo, bez povreda i uvreda, u miru i Božjem blagoslovu!

Neka Krist bude naše svjetlo, ne samo u ovogodišnjoj Božićnoj noći, nego i u svakoj onoj što pred nama stoji...

Sretan Božić!

Marina Bastašić

OTKRIJ SVOJ BOŽIĆNI DUH!

Dolaze nam božićni dani i s osmijehom na licu nose nam darove, fine mirise hrane i doma, pune vreće ljubavi, dobrote, sreće. Svi smo ushićeni i veselimo se, netko više, netko manje, a za sve je to glavni krivac naš božićni duh. Blagdanska atmosfera najvažnija je jer ona pobuđuje osjećaje zajedništva, obiteljske idile i ljubavi. Ako ti nedostaje onog pravog božićnog duha ili si ga izgubio preko radne i naporene godine, mi ćemo ti pomoći da kroz naš mali test koji pršti božićnim motivima, uhvatiš, vratiš ili pronađeš svoj božićni «spirit». Dobro razmisli i odgovaraj iskreno, pa ćeš iz našeg malog objašnjenja saznati kakav se božićni duh krije u tebi.

1) Kada počinju tvoje pripreme za blagdane; kićenje i uređivanje kuće ili stana?

- a) Na Badnjak.
- b) Krajem studenoga.
- c) Oko sv. Nikole.

2) Jesi li već osmislio darove za svoje najbliže?

- a) Nisam, uvijek to činim zadnji čas.
- b) Obično ne darivam nikoga, prevelika gnjavaža te gubljenje novaca i vremena.
- c) Već odavno, kupio, ukrasio i spremno čekaju Božić!

3) Kako doživljavaš blagdanske dane?

- a) To su dani odmora i opuštanja uz dobar TV-program.
- b) To su naporni dani gdje se sve odvija sporo i dosadno.
- c) To su dani puni veselja, smi-

jeha i pjesme, a istovremeno ispunjeni mirom i molitvom.

4) Bez koga/čega ne možeš zamisliti svoje blagdane?

- a) Svoje obitelji i rodbine.
- b) Prijatelja, dečka/djevojke.
- c) TV-programa i kolača.

5) Kako bi opisao onaj pravi božićni ugođaj i idilu?

- a) Mirno, ispunjeno tišinom, laganim pjesmom ili razgovorom, ništa bučno.

b) Veselo, pjesma i ugodna buka, mnogo ljudi uz šalu i razgovor, božićni motivi, zajednička purica.

c) Ništa posebno. Ako hoćeš, Božić ti može biti svaki dan.

6) Što za tebe znači Badnja večer?

- a) Obiteljsko okupljanje i odlazak na Polnoćku.
- b) Priprema za dobar provod i zabavu.
- c) Uživanje u jelu i piću.

7) Kako bi sebe opisao u to božićno vrijeme?

a) Hvata me depresija, nekakva sjeta i tuga.

b) Obično me sve nervira, sudjelujem u svemu, ali smatram to čistim pretjerivanjem.

c) Sretan sam, obožavam to vrijeme, dobro sam raspoložen te nastojim druge učiniti sretnima.

8) Što po tebi nedostaje ili se izgubilo tijekom godina u Božiću?

a) Tradicija i zajedništvo.

b) Dobra hrana i provodi.

c) Mir, ljubav, uzajamno razumijevanje i solidarnost.

3. a) 2; b) 1; c) 3

4. a) 3; b) 2; c) 1

5. a) 2; b) 3; c) 1

6. a) 3; b) 1; c) 2

7. a) 2; b) 1; c) 3

8. a) 2; b) 1; c) 3

BODOVI

1. a) 1; b) 3; c) 2

2. a) 2; b) 1; c) 3

20 - 24 SVAKA ČAST!

14 - 19 NIJE SVE U ZABAVI!

8 - 14 ŠTO SE DOGODILO S OSMIJEHOM?

20 - 24

Bravo! Ti si onaj s kojim bi svatko želio provesti Božić. Podižeš raspoloženje i tvoj se božićni duh lako prenosi na ostale. Paziš na to da ne zaboraviš što je pravi smisao Božića i ujedno se trudiš da sve bude idilično i u skladu s pravim, dobrim blagdanskim duhom. Mali savjet: nađi mjesta i za malo tradicije...

14 - 19

Možeš ti to i bolje. Imaš veliki božićni duh, energičan i pozitivan, ali stani na loptu i nemoj ga usmjeravati na pogrešan put. Zabava, jelo i piće nije sve što Božić znači. Pronađi dublji smisao i značenje Božića i blagdana, i shvatit ćeš ovu poruku. Nemoj gubiti energiju na nevažne stvari, za početak okiti bor s obitelji i podite zajedno na Polnočku.

8 - 14

Padanje u depresiju baš i ne upotpunjuje blagdansku atmosferu. Nitko ne želi uza se osobu koja «ubija» raspoloženje, a i ne vjerujem da ti takav želiš biti. Osmijeh na lice, i tebi treba malo zadovoljstva. Ako Božić shvatiš kao napor i gnjavažu, tako će ti i biti. Dublji smisao postoji i tu je tik do tebe, a tvoj je zadatak pronaći ga. Zato malo više «spiritu» i bolje ćeš se osjećati.

Maja Fazlić, 4.G

Ankete učenika Srednje škole Jastrebarsko

Božić – praznici, snijeg, okičen bor, darivanje, ljubav, sreća, poštivanje.

Mirela

Božić – blagdan u kojem je sva obitelj na okupu, blagdan u kojem imamo i osjećamo veću i snažniju ljubav.

Dijana

Božić – blagdan obitelji, pružanje ljubavi, darivanje najdražih, opraštanje, mir i sreća.

Nina

Božić – ljubav, mir, obitelj, veselje, rođenje Isusa Krista.

Ivana

Božić – petarde, obilno jelo, slavlje s obitelji, rođenje Isusa Krista, slavlje Svete mise.

Matija

Božić – za mene najljepši blagdan jer je to vrijeme ljubavi, mira. Slavim ga s obitelji i to mi je, ne znam, sasvim nešto posebno.

Alen

Božić – blagdan, Isusov rođendan, mir, radost, okupljanje.

Robert

Božić – obitelj na okupu, toplina, radost, božićno druce, pokloni.

Manči

Božić – toplina doma, pokloni, božićno druce, dobro raspoloženje, snijeg...

Morana

Božić je za mene buđenje osjećaja kod ljudi. U božićno vrijeme svi mi malo omekšamo i bolji smo prema svojim bližnjima. Tada smo spremni jedni drugima pomoći i oprostiti.

Mirela Kovačević

Božić – okupljanje obitelji, božićne pjesme, bor, snijeg, praznici.

Ely

Sv. Nikola – darovi, čizme, zima, legenda o sv. Nikoli.

Učenik

Božić – vjera, ljubav, davanje, zajedništvo..

XY

Sv. Nikola – starac koji je uveseljavao ljude ostavljajući im darove pod prozorom. Ja osobno ne vjerujem u sv. Nikolu pa je stoga on za mene samo povijest.

Hana

Sv. Nikola – prozor, zločestoća, prazna čizmica...

Mirna

Sv. Nikola – čizmica, snijeg, pokloni, šiba, zagonetka...

Hera

Sv. Nikola – čizma, šiba, darovi, čistoća, jabuka...

Katarina

Sv. Nikola – poklon, čizmica, noć, snijeg.

Sv. Nikola – milosrđe, priče o sv. Nikoli.

Ana

Ely

DOŠAŠĆE

Kao što nam je poznato, nova crkvena godina započinje 1. nedjeljom došašća.

Vrijeme adventa ili došašća je vrijeme u kojem se intenzivnije pripremamo za Božić. Riječ došašće dolazi od latinske riječi ADVENTUS – što znači iščekivanje Kristova dolaska, rođenja.

Vrijeme došašća započinje 'ZORNICAMA', koje nas žele razbuditi u duhovnom smislu te u nama pripremiti mjesto za Kristovo rođenje, preispitivanjem savjesti, češćim ispovijedima kao i opraštanju drugima.

Na početku adventa palimo prvu adventsku svijeću na adventskom vijencu. Uporaba adventskog vijenca započinje u 20. stoljeću u Hamburgu.

Prema izvornoj tradiciji tri svijeće su ljubičaste, a četvrta je crvena.

Na kršćanskom zapadu PRVA SVIJEĆA zove se PROROČKA SVIJEĆA, DRUGA BETLEHEMSKA, TREĆA PASTIRSKA, a ČETVRTA ANDEOSKA.

Velika je simbolika adventskog vijenca. On predstavlja KRALJEVANJE

i POBJEDU. Zelene grane, primjerice – bora, znak su KRŠĆANSKE NADE i ŽVEČNOG ŽIVOTA.

PLAMEN SVIJEĆA na adventskom vijencu predstavlja TOPLINU i ŽIVOT koji dolazi od Isusa.

Danas se diljem kršćanskog svijeta adventski vijenac može naći u crkva-ma, obiteljskim domovima, školama, bolnicama....

BOŽIĆ

Svaki narod i svaka zemlja slavi Božić na svoj, poseban način i ima svoje božićne običaje.

Tako i naš hrvatski narod ima bogate (pučke) običaje koje danas, nažalost, zaboravljamo. Običaji svjedoče o bogatstvu kulture, o postojanju naroda i stoljetnim vezama s Bogom i malim Isusom.

Svi znamo da je 'BADNJAK' naziv za dan uoči Božića. Riječ 'BADNJAK' dolazi od riječi 'bdjeti', a na badnju večer bdijemo čekajući Isusov dolazak.

HRVATSKI BOŽIĆNI OBIČAJI

Prvi od božićnih običaja jest unošenje slame u kuću – običaj koji djecu najviše veseli. Slama se posipala po stolu, po podu. Taj običaj

podsjećao je ljude na siromaštvo koje je Isus prihvatio iz ljubavi za 'male' siromašne ljude.

Nema prave proslave Božića bez svijeća. Poznati su nam različiti hrvatski božićni običaji sa 3 svijeće, stavljene u čašu punu pšenice ili posebni božićni kruh.

Tri božićne svijeće simboliziraju Presveto Trojstvo; Oca, Sina i Duha Svetoga. U krajevima sjeverne Hrvatske običaj je bio da po unošenju svijeća domaćin sjedne na slamu i govori tekst pun želja za blagostanje kuće.

Na Badnjak je post i nemrs, a na Božić se raskošno jede. Na Badnjak, po starim hrvatskim običajima, jede se pouljeni grah, suhe šljive, orasi, gibanica...

U primorskim krajevima na jelovniku je bakalar. Stol na Badnjak nije mogao biti bez bogato ukrašenog božićnog kruha koji se jeo za Novu godinu ili Bogojavljenje.

Bez obzira na raznolikost božićnih običaja, dva su zajednička u cijelome svijetu. To su JASLICE i BOŽIĆNO DRVCE.

Prve jasllice napravio je davne 1223. Sv. Franjo Asiški, a to su bile ŽIVE JASLICE. Vanjska obilježja koja prate svetkovinu Božića, kao što su BOŽIĆNO DRVCE ili paljenje svijeća, imaju korijen, kao i većina kršćanskih običaja, u židovskoj tradiciji.

Božićno drveće ili bor u današnjem izgledu, okićeno kuglicama, licitarima i raznim ukrasima, pojavilo se prvi put u 17. stoljeću u Njemačkoj.

U naše krajeve stiglo je u prošlom stoljeću.

U kršćanskoj tradiciji osvijetljeno božićno drveće donosi KRISTA, TOPLINU i SVJETLOST.

Isusovim rođenjem Bog je povezao nebo i zemlju u jedno.....

*Bernarda Šimunović,
vjeroučiteljica*

Želeći povezati obitelj, Boga i Božić, krenula sam u potragu. Sad je pravo vrijeme. Gospodin mi je stvarno dobar, još ne pokucam a On mi otvori. U ruci mi se nađe knjiga koju su napisali Ann i John Murphy, «Uspješno roditeljstvo». A u njoj baš ono što želim u ovo vrijeme podijeliti s vama. Sve što započne s molitvom izide na dobro, a ovo je božićna molitva:

Klekoh pred svoje božićne jaslice
I osjetih zanosan, sveti žar.
Motrih Mariju i Josipa i Isusa
I životinje tamo u snijegu.

Molio sam da ljubav Gospodina Isusa
Dođe k meni i pokaže mi put,
Jer Božić nije uvijek lagodan,
Pogotovo u svaki božićni dan.

Jer znam da će to sveto doba,
Koje donosi ljubav, opraštanje i nadu,
Dati meni hrabrost koju trebam
Da živim, molim i borim se.

Odlučio sam da ću biti vrlo zahvalan
Za sve čime me je Gospodin obdario,
I dok sam klečao pred svetim jaslicama,
Znao sam da žanjemo ono što smo posijali.

Moje misli su postale molitve zahvalnice
Isusu, našem Spasitelju i Gospodinu;
Ja sam mu zahvaljivao za sav ovaj svijet,
Naše obitelji, našu zemlju i Boga.

Da, katkada smo iscrpljeni i klonuli,
Osjećamo se bez nade, potišteni i čak izgubljeni,

Ali ti Isuse, Djetesce u jaslicama,
Ti nas otkupljuješ i braniš i bez našeg truda.

I zato ti hvala mali Božiću, Isuse,
U tvojim jaslicama, tako mio i drag;
Ti nas podsjećaš svakog božićnog jutra
Da smo proživjeli još jednu dobru godinu.

Ti si nam dao drage prijatelje i susjede,
Ti si nam dao snagu da izađemo iz sebe,
Da ljubimo jedan drugoga u skrovitosti,
Da se smijemo, radujemo i da se ne ljutimo.

Ti si nam darovao ključeve svoga kraljevstva,
Ako ostanemo jaki i postojani.
Hvala ti, hvala ti Gospodine Isuse,
Jer tvoja ljubav i oproštenje su bez kraja.

Klečao sam duge sate pred jaslicama,
Tog hladnog, tmurnog, dugog dana,
Brišući suze s očiju,
I zahvaljujući Gospodinu dok sam molio.

Molio sam Isusa da me uvijek vodi,
Da pomognem gdje ikako mogu,
Molio sam Boga u njegovoj beskrajnoj mudrosti,
Za ustrajnost, nadahnuće i nove ideje.

Jer negdje duboko u jaslicama su
Rješenja za sve naše nevolje.
Ako u obitelji samo volimo jedni druge,

Naš narod će napredovati i biti sretan.

Da, hvala ti, hvala ti Gospodine Isuse,

Što si postao to Djetešce na slami.

Tvoja blaga ljubav će nas obuhvatiti,

Budemo li samo slijedili tvoj put.

Tu je molitvi kraj, vrijeme je da krenemo s riječi na djela.

Govorite li ikad svojoj djeci o Bogu? Kako ga ona zamišljaju? Kao dobrog starca ili kao rođaka sv. Nikole? A mladi? Sumnjaju li možda da Bog postoji, ne žele ići na svetu Misu ili nemaju povjerenje u vjeru?

Kada dođe do takvih pitanja, pomislimo da bismo prvo morali studirati teologiju, zbunimo se, možda se upitamo: »A kako si ja zamišljam Boga?»

Međutim, kao roditelji znamo da je vjera, kršćanstvo i kreposno življenje bit i temelj našeg života na zemlji i zato da prenese-mo to vjerovanje svojoj djeci, osjećamo da moramo, u razgovoru i načinu života, imati zajedničke osjećaje prema Bogu. Ako to želimo, ne možemo a da ne govorimo o Njemu. Pitanje je: »Potiče li religija na ljubav, povjerenje i zauzetost?» Sigurno se možete sjetiti nekih od ovih rečenica:

-Budeš li se tukao sa svojim brautom, Bog će te kazniti!

-Ako me Bog ljubi, zašto je dao da se to dogodi mom djetetu?

-Netko laže!-vikne majka. Ne znam tko laže, ali Bog zna!

-Kad bi ti bio dobar dječak, Bog

ne bi dozvolio da padneš i slomiš nogu!

Što mislite o takvim izjavama? Ulijevaju li one u malu djecu ljubav i povjerenje u Boga? Je li ispravno zamišljati da je Bog netko tko djecu kažnjava, da je on Otac koji ne ljubi ili da je on strogi sudac? Treba li Boga zvati na takav način da posreduje između djece i roditelja? Kad se djeca ponašaju ružno, a ponekad se ponašaju, bolje je da roditelj kaže: »Tvoje ponašanje me žalosti.» Također nastojte objas-

niti djeci da nesreće pogađaju i dobre i loše ljude. Postoje tajne o Bogu koje nećemo shvatiti dok ne dođemo k njemu. Potičite svoju djecu da ustraju u vjeri i strpljivosti. Podsjetite svoje mlade da ima malo ateista u ispitnim dvoranama i na ratištima.

Jedan prvoškolac je pitao majku kako Bog izgleda, a majka je malo razmislila pa rekla: »To ne znam, ali znam da postoji. Kao vjetar koji katkada tako silno puše da

zaustavlja dah, a katkada lagano i blago miluje-vjetar ne vidimo, ali jasno možemo doživjeti njegovo djelovanje. Bog je isto takav, ne vidimo ga, ali možemo vidjeti muškarce, žene i djecu na našem svijetu koji pokazuju jedni prema drugima ljubav i dobrotu. I tako osjećamo prisutnost Božju među sobom. Objasnite svojoj djeci da tamo gdje je milosrđe, strpljivost i skrb za druge-da je tamo i Bog. Ispričajte im o Isusu Sinu Božjemu: o Djetešcu iz Betlehema.

Kako postupati s mladima koji su nesigurni u vjeri, dovode u pitanje naše vrednote ili možda čak ne prihvaćaju Gospodina?

Istraživanja pokazuju da djeca, mladi pa i mladi punoljetnici prihvaćaju i razvijaju svoju vjeru ako roditelji:

- žive svoju vjeru usprkos svim poteškoćama

- proživljavaju svoja-dobra i loša-iskustva zajedno sa svojom djecom

- pričaju svojoj djeci kako ih njihova vjera krijepi.

I na kraju, kakav je naš odnos prema Bogu? Kako mi zamišljamo našeg Stvoritelja?

To je zbilja silna tema, ali i najvrednija o kojoj možemo razmišljati. Možda biste o tome mogli još večeras porazgovarati sa svojom djecom.

I za kraj, bili vam blagoslovljeni svi napori, vezani uz tu temu, bilo vama osobno, bilo s vašom djecom i cijelom obitelji.

Blagoslovljen vam Božić i sretna nastupajuća godina 2006!

Na vas misli i za vas moli

Smiljana Popović

DNEVNIK NAŠEG HODOČAŠĆA U RIM

ČETVRTAK 17.11.2005.

16,46. Spremam sendviče za put. Za nepuna tri sata krećemo na dugo očekivani put, hodočašće u Rim. Hrvoje još uvijek radi, već sam naviknuta da puknuće cijevi ili koje druge hitne intervencije dođu u nezgodan čas. Ipak ne dopuštam da mi bilo što pokvari ljepotu ovog iščekivanja i priprema za put.

Na ovo hodočašće idemo bez naše dječice. Ostaju doma s bakom, spremnom da narednih šest dana ispunjava njihove kulinarske zahtjeve. Ostavljamo ih s punim povjerenjem u dragog Boga, njih i baku. Uz pozdrave na polasku, obećajem im da ću uredno voditi dnevnik našeg puta, tako da će u svakom trenu znati gdje smo bili, a i ja ću kroz pisanje biti stalno s njima. Dio tog dnevnika podijelit ću i s Vama, dragi čitatelju našeg «Putnika».

Hrvoje i ja ostajemo dosljedni sebi i stižemo u posljednji čas, dvije minute do polaska. Pozdrav našeg župnika, molitva za sretan put i ... Mi krećemo.

Pozdravljam sve naše poznate, ima ih dosta, ali i nekolicina koje ćemo tek upoznati. Osjećam radost i veselim se jer idemo zajedno, na ovo meni tako važno putovanje. Moj prvi posjet Rimu. Dok mi spavamo, budno oko naših savjesnih šofera broji kilometre i prati putokaze.

PETAK 18.11. 2005.

7,50. Dolazimo pred Rim. Za ulazak u Rim potrebno je proći tzv. Ring, kojim je opasan i kupiti karte. Ugodan glas našeg vodiča Dr. Zvonka Kurečića povećava moju znatiželju za današnjim rasporedom izleta. Osim mnoštva povijesnih crtica koje upijamo, saznajemo

da se na današnji dan slavi i posveta bazilike Sv. Pavla... lijepo, danas ćemo je i vidjeti.

9,03. Konačno, tu smo u RIMU.

Toplinu dobrodošlice u našem Domus Croata osjećam i u rodnoj zreloj mandarini na samom ulazu u dvorište našeg doma. Lijepo zvuči «Naš dom» u Rimu. Već u 10 sati, krećemo prema Katakombama sv. Kalista, a one se nalaze iza Sebastijanovih. Obilazimo kriptu, gdje je bilo pokopano devet papa, a u kriptama je ukupno bilo sahranjeno oko 500.000 tisuća ljudi. Tiho i dostojanstveno, kako i priliči mjestu, obilazimo i grob sv. Cecilije, zaštitnice pjevača, a u našoj grupi ih ima dosta. Neka ih blagoslovi dragi Bog po zagovoru sv. Cecilije!

Nakon obilaska Katakombi, vožnju do bazilike sv. Pavla naš vodič Dr. Zvonko oplemenjuje povijesnim činjenicama i predanjima. Jedno takvo nam kaže da je bazilika sv. Pavla sagrađena na mjestu, gdje mu je odrubljena glava, koja je odskočila od zemlje tri puta i na svakom mjestu se pojavio izvor vode. I upravo na tom mjestu je sagrađena crkva. Saznajemo također da u Rimu ima 350 crkvi te 4 patrijalhalne, a bazilika sv. Pavla je jedna od njih.

Uzdah divljenja sigurno se otme svakom, tko prvi put kroči u 132 m dugu baziliku, čiju ljepotu teško mogu opisati,... Grob sv. Pavla, iznad kojeg je oltar s predivnim baldahinom, uokviruje prekrasan strop, ispod kojeg se u nizu redaju medaljoni sa slikama svih papa počev od sv. Petra.

Naš obilazak nastavljamo s posjetom bazilici sv.Ivana u Lateranu.

14,50. Dolazimo u prvu sagrađenu baziliku uopće. U unutrašnjost 128 metara duge bazilike posebno mjesto zauzima i papinski oltar iz 1367. S tog oltara misu smiju služiti samo pape. Inače se u ovoj bazilici čuvaju i relikvije glava sv. Petra i sv. Pavla.

15,45. Stojimo ispred svetih stepenica, kojima se po predanju penjao Isus u kuću Poncija Pilata. U Rim ih je donijela carica Jelena. Do vrha stepenica idemo na koljenima.

16,30. Imamo sv misu. Iza mise slijedi razgledavanje bazilike Gospe Snježne (S. Maria Maggiore). Do dolaska našeg busa koji će nas vratiti u naš Dom, vrijeme kratimo šetajući i razgledavajući blještave izloge rimskih dućana, uz nezaobilaznu uspo-redbu i pretvaranje - u kune.

Miris posne večere i ribe na ulasku u Domus podsjeća me da je danas još uvijek petak. Toliko toga smo vidjeli, a toliko toga još je za vidjeti... Raduje me odmor, ali i sutrašnji dan.

SUBOTA 19.11.2005.

Dan počinje sa Sv.misom u kapelici u Domus Croata. Mise su mi nekako svečane i posebne, tri svećenika za oltarom i naša mala grupa hodočasnika. Osjećam da smo tako povezani i jedinstveni.

Zadovoljni i siti, poslije zajedničkog doručka vozimo se prema Vatikanu i bazilici sv.Petra. Znala sam da je najveličanstvenija, najveća na svijetu, ali ovo me je ostavilo bez daha... Nevjerojatna veličina i ljepota... Kakva nadahnuća velikih umjetnika, nevjerojatna stvaralačka moć čovjeka, u službi i spomen Gospodinu. Prekrasna je... Posjećujemo grobove Pape i na grobu našeg Pape Ivana Pavla II. Hrvoje i ja donosimo odluku da se na Michelangelovu kupolu penjemo uz 551 stepenicu. Nagrada je pogled odozgo.

15.00. Okrijepljeni smo krenuli do Andeoske tvrđave, Andeoskog mosta, preko Tibra. Zatim smo obišli Piazza Navona, gdje smo se zbog kupovanja suvenira skoro izgubili u masi turista i uskih uličica. Ipak svi zajedno razgle-

davamo Panteon, Fontanu di Trevi, Oltar domovine, stari grad Rim. Naš cilj i završetak našeg današnjeg obilaska je hrvatska crkva sv. Jeronima. Upisali smo se i u knjigu hrvatskih hodočasnika. Povratak u Domus u 20.45, ukusna večera i počinak.

NEDJELJA 20.11.2005.

Jutarnja Sveta Misa, doručak, pakiranje i odlazak ponovo u Vatikan. U slobodnom vremenu, koje imamo, idemo s ekipom do Koloseuma. Vraćamo se na vrijeme jer ne želimo propustiti andeoski pozdrav našeg Pape Benedikta. Prizore s televizije, gdje se more ljudi stoji na Petrovom trgu i moli, sada doživljavamo uživo. Papa upućuje blagoslov i na hrvatskom. U mislima šaljem svojoj dječici blagoslov.

13.00. Polazak za Luceru...Cilj-lučerska katedrala i grob blaženog Augustina Kažotića.

18.45. Stižemo u Luceru i katedralu, gdje je već u tijeku misa koju prdvođi biskup. Iznenadeni spontanošću i gostoprimstvom tamošnjeg župnika,

završetak mise i prekrasan koncert puhačkog orkestra pratimo iz lože. Molitva na grobu našeg blaženika Augustina Kažotića. Tipična talijanska večera u Betaniji bila je prekrasan završetak još jednog hodočasničkog dana.

PONEDJELJAK 21.11.2005.

Kao i svi ostali dani divan i sunčan.

Uz doručak koji se uveliko razlikuje od našeg Cro-doručka dogovaramo se o današnjem rasporedu.

Na putu smo za San Giovanni Rotondo, gdje razgledamo svetište sv. Oca Pija. Povratak u Betaniju na ručak i polazak za Bari, gdje imamo misu na grobu sv. Nikole, našeg zaštitnika.

Imamo dovoljno vremena da razgledamo Bari i ovdje pokupujemo sitnice i suvenire.

Dvosatnu vožnju na povratku u Luceru ispunjavamo igrom pogađanja

zagonetnih priča, pjevanjem i smijehom. Krajolici ovog, južnog dijela Italije podsjećaju na naše, osim što se ovdje umjesto vinograda protežu nasadi maslina, a mimoza ispred našeg smještaja samo što nije procvjetala.

UTORAK 22.11.2005.

Posljednji dan našeg hodočašća... Jutros nam je kiša... Stvari su već spremljene, molitva i pjesma u kapelici, zajednički doručak i u 8.30 već smo na putu za Loreto. Uz put ostavljamo i tri hrvatska sela, u kojima su Hrvati priznati kao nacionalna manjina. Cijeli ovaj krajolik me podsjeća na našu Istru.

12.50. Stižemo u Loreto. Poslije zajedničkog fotografiranja, koje nam cijelo vrijeme hodočašća profesionalno odraduje naš dragi velečasni Pero, krećemo u razgledavanje Bazilike Majke Božje Lauretanske i Svete nazaretske kućice. Veličinu i ljepotu tog mjesta upotpunjuje gro-

moglasna pjesma Majci Božjoj velike grupe hodočasnika iz Španjolske. Misa u našoj Hrvatskoj kapelici na neki način zaokružuje ovo naše prekrasno hodočašće. Zahvaljujem Gospodinu na svemu.

17.03 ...Povratak u Hrvatsku. Bilo je lijepo, predivno. Toliko toga smo vidjeli, tako se lijepo družili.

Jedva čekam da dođem doma da zaglim dječicu, da im ispričam sve što smo vidjeli, doživjeli.

Da se kroz priče i slike vratimo u daleku povijest, a na kraju da zaključimo:

Vrijeme koje danas živimo, i dok ovo čitate ono je već dio naše zajedničke povijesti, ipak je najljepše i najvažnije. Tu mi djelujemo i stvaramo. Pa u skladu s tim, neka nam naša sadašnjost bude ispunjena sa što više ovako lijepih hodočašća, druženja i djela ljubavi, kako bismo zajedno otputovali u vječnost.

Snježana Agostini

Bezuvjetna Isusova ponuda

O pozivu, zvanju, puno toga smo čuli, slušali, zapisali, pročitali. No, ipak osjećamo poteškoću govora o zvanju. I koliko god nam se činilo da o njemu znamo gotovo sve, s druge strane kad o pozivu treba javno nešto reći, progovoriti, osjećamo poteškoću. Kad nas ljudi upitaju: Kako to da ste postali svećenik ili časna? Kako ste to osjetili, prepoznali? Kako ste se na to odlučili? Sam naš govor učini nam se mucanje, tepanje o toj stvarnosti našeg života koja nas je zahvatila, zapalila, ražarila, a koju nismo tražili, nismo se na nju niti pretplatili, a još manje smo je zaslužili. Naprosto, nađemo se pred tajnom, nad kojom ostajemo zadivljeni i koju moramo prihvatiti kao čisti dar, i to prihvatiti je s vjerom i s ljubavlju.

Čovjek svakodnevno, stalno doživljava raznovrsne pozive. Pozivaju ga telefonom, pismom, reklamama, raznim propagandnim materijalima, brošurama, plakatima. Novine su pune oglasa. Ima svega, rekli bismo od igle do lokomotive, od moderne tehnike i znanosti do avantura, ugodnih izleta, pa čak do idealnih ženidbenih ponuda. Bezbrojna su društva u potrazi za članovima. Uz neznatna ulaganja nude vam veliku i raznovrsnu korist, brzu dobit.

Svi se trude govoriti samouvjereno i sugestivno, te običan čovjek pomisli: svi imaju pravo... No, zdrav nas razum ipak upozorava: nije moguće da svi imaju pravo, da svi govore istinu. Htio - ne htio čovjek upada u krizu izbora. Ako se nešto izabere, drugo se mora napustiti.

Dok sam razmišljao o raznovrsnim ponudama i pozivima koji se čovjeku danas nude, a od kojih nismo izuzeti ni mi, došla mi je na pamet misao, pitanje: Kako bi izgledao Isusov oglas u našim novinama? Što bi nam Isus ponudio i što nam on nudi danas?

I dok čitamo Isusove novine – Evandjelja, naići ćemo tu na mnogo-brojne pozive različitim osobama bez

puno uljepšavanja, riječi, blještavila, čak i zamamnosti. Da je tomu tako vidimo i iz činjenice što su ga jedni slušali i išli za njim, a drugi su odlazili, čak se i sablažnjavali o njega. Isusov poziv je upućen svima. Prošćimo Svetim pismom i pogledajmo poziv Levija (Lk 5,27-32; Mt 9,9-13; Mk 2,13-17). Jedan Isusov pogled i jedna riječ imali su snagu životne odluke. Što je to tako privlačno i neodoljivo nosio Isusov pogled i njegova riječ: «Pođi za mnom», da je taj mladi čovjek, bogat, na dobrom položaju, situiran, «sve ostavio i pošao za Isusom?» Nije se premišljao, razmišljao, odvaživao, tražio razloge za i protiv. Nije se kolebao ni jednog jedinog časa. Sve je bilo odlučeno u jednom jedinom trenutku. Levi – Matej postaje uzor kako treba odgovoriti na Isusov poziv: smjesta, odlučno, bez razmišljanja, radosno, s ljubavlju. U ovom pozivu mogla bi svaka pozvana osoba i svaki kršćanin iščitati svoj osobni poziv.

Jer, Isus poziva u svakom vremenu, i danas, ali treba znati odabrati pravi oglas. Moja, tvoja, naša odluka hoda za Isusom mora biti obnavljana svaki dan, svaki trenutak. I mora uvijek biti bezuvjetna, s ljubavlju.

Zapravo, ustrajati znači ostati u ljubavi. Zvanje je kraljevski dar kojega treba brižljivo njegovati i zahvalno primati iz ruke Providnosti, i ljubiti ga iznad svega jer smo tu u Isusovoj školi, u školi ljubavi. Bog je ljubav i iz ljubavi došao na ovaj svijet. Prisutnost Božja, prisutnost Isusa Krista, to je prisutnost ljubavi. Prisutnost pozvanih, onih koji su krenuli za Isusom mora biti prisutnost ljubavi. To nas uči Luka u svom evandelju (9,23-25), kad izvješćuje kako i koga Isus poziva, kaže:

«A govoraše svima: - Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko

izgubi život svoj poradi mene, taj će ga spasiti. Ta što koristi čovjeku ako sav svijet zadobije, a sebe samoga izgubi ili sebi naudi?»

Ovaj Isusov poziv upućen je i nama onog trenutka kada smo osjetili prvi žar, kada smo se oduševili, ali i danas ovog trenutka kad promišljamo o Božjem pozivu i svojem odazivu. Odlomak Evandjelja koji je pred nama vrlo je važan. Upućen je kako pozvanima, tako i svakom kršćaninu, svakom čovjeku koji želi biti Kristov. To zaključujemo i iz činjenice što ga donose sva tri sinoptička Evandjelja, pa čak i Ivan.

O tome nam u svojoj Postsinodalnoj pobudnici o Crkvi u Europi - Ecclesia in Europa, govori i papa Ivan Pavao II. u br. 33: *«Služiti Evandelju nade putem ljubavi koja evangelizira zadaća je i odgovornost sviju. Doista, koju god karizmu ili službu netko imao, ljubav je glavni put označen svima, kojim svi mogu ići: cijela je crkvena zajednica pozvana da kroči tim putem, slijedeći stope svoga Učitelja.»*

No, jedno od pitanja koje mi se nameće u ovom evandeoskom izvješću jest: Je li ovaj Isusov zahtjev savjetodavni ili obvezujući? Daje li ga Isus samo kao preporuku onima koji ga slijede, ili se Isusa uopće ne može slijediti, bar ne radikalno, do kraja, ako se on ne ispuni? Je li Isus htio obvezati svoje učenike da se odreknu sebe i da uzmu svoj križ? Može li se uopće čovjek odreći sebe? Treba li se odreći sebe, i ako treba, kako?

Ovdje se ne radi niti o savjetu niti o obvezi. Ovdje je izrečena bit stvarnosti pozvane osobe. Po logici same stvari, ako netko nekoga želi slijediti, tada mora ići istim putem, živjeti na isti način, razmišljati na isti način, hraniti se istom hranom. A Isus kaže: «Jelo je moje vršiti volju onoga koji

me posla». (Iv 4,34). Dakle, bez odricanja i to onog najtežeg - odricanja od svoje volje, prohtjeva, samovolje - nema nasljedovanja Isusa. I zato je ovaj poziv slobodan, to je ponuda hoće li tko... ako hoćeš... Isus nikoga ne sili niti primorava, ako hoćeš, ako želiš, ali uvjeti nasljedovanja su jasni. Tko prihvati ponudu, prihvatio je i uvjete. No, ako prihvatimo i ponudu i uvjete, tada moramo biti dosljedni.

Što nam Isus dalje kaže? «Neka danomice uzima svoj križ.»

U životu imamo kojekakvih poteškoća. No, je li baš svaka poteškoća križ? Možda si nevolju zadajemo upravo svojom samovoljom - a to nije križ. Križ je ona poteškoća i trpljenje koje mi dolazi iz želje da vršim volju Oca nebeskoga uvijek, pa i onda kada se to protivi mojoj vlastitoj volji i logici stvari. To je stav, u kojem čovjek ne traži ono što je njemu ugodno, ono što sam želi, već uvijek traži i želi biti u onom što je Božje. Upravo nas to dovodi do mnogih procjepa, trpljenja, nepovoljnih situacija. To je Isusa dovelo na križ. A, križ Isusov u konačnici nije ništa drugo nego izraz njegove savršene poslušnosti prema Ocu i ljubavi prema nama, za nas. Isus nam je dao primjer, uputio nam je poziv i traži, očekuje bezuvjetan odgovor.

Bezuwjetna je ponuda: «ako hoćeš...» zato mora biti bezuwjetan i odgovor. Isus ne traži od nas da nosimo njegov križ, jer bi nam bio pretežak. Mi trebamo nositi svoj križ, jer križ izranja iz naše osobne poslušnosti Ocu. Svatko tko želi vršiti Očevu volju, taj nosi svoj vlastiti križ. Taj križ moramo uzimati danomice, znači stalno. To uzimanje križa, prihvaćanje uvjeta nasljedovanja, jer pošli smo za Isusom, nije prošlo svršeno vrijeme. Ono se mora događati svakog trenutka

«Tko hoće život svoj spasiti...», ove Isusove riječi bismo mogli reći, tj. prereći otprilike ovako: «Tko hoće život svoj za sebe zadržati, živjeti samozivo, misliti samo na sebe. «

Takav čovjek će na kraju izgubiti svoj život.

Čovjek mora nadvladati trostruku požudu da može ostvariti svoje pravo zvanje. Mora se obratiti, mora se odreći svoje sebičnosti i mora se okrenuti prema drugima.

Zvanje nije statička stvarnost: Bog pozove, ja se odazovem i time smo sve riješili. Zvanje je stalno Božje pozivanje i stalno čovjekovo odgovaranje. Svijest i jasnoća mog poziva razvija se stalnim aktivnim djelovanjem, angažiranjem. Zvanje ima najrazličitija imena, najrazličitije oblike i načine ostvarivanja, ali ono po čemu se svako zvanje ostvaruje, uvijek je isto: izlaženje iz sebe, umiranje sebi. Tako čovjek prihvaća druge kao cilj svojih misli, riječi, djela, žrtava, umiranja. Kad se čovjek posve razda u svom zvanju, doživljava vrijednost i ljepotu života.

Dakle, Isusov poziv na nasljedovanje jest poziv na svetost, poziv na ljubav i on je upućen svakom čovjeku, a posebno kršćaninu. Jer samo ljubav od ljudi čini svece. O tome nam govori životi mnogih svetaca koje nam Crkva stavlja za uzor. O tome nam govori i Drugi vatikanski koncil kad kaže da smo svi pozvani na svetost, na ljubav, ali svatko u svom redu. (usp. LG br. 39-41).

I zato moramo uzviknuti Bogu svoju molitvu: Moj Bože, ljubim te, ali nauči me ljubiti!

Jer: «Ta što koristi čovjeku ako sav svijet zadobije, a sebe samoga izgubi ili sebi naudi?» Čovjekova težnja da traži i pronade smisao života dovodi ga u krajnjoj liniji da traži i pronade svoj osobni, jedinstveni životni poziv; da traži i pronade svoje mjesto na zemaljskoj kugli, u vremenu u kome živi, u poslu koji obavlja; u društvu koje ga okružuje i da bude siguran da je tamo gdje ga Bog želi i da ide životnim putem kojim ga Bog vodi.

Zvanje je sudjelovanje na Kristovu pozivu: «Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas...» I kao što je Isus imao zadaću da sebe i cijeli svijet vrati i preda Ocu - tako

i svaki čovjek u biti ima zadaću da sebe preda Bogu i da pomogne drugima da se predaju Bogu. To je ono o čemu nam govori Dekret o misijskom poslanju Crkve Ad gentes (AG br.24): «Ako Bog zove čovjeka, mora mu (čovjek) tako odgovoriti da se cijelim svojim bićem posveti djelu Evandjelja, a ne da pregovara s tijelom i kralju. Takav odgovor bez poticaja i snage Duha Svetoga nije moguće dati. Pozvani stupa u život i u poslanje onoga koji je 'sama sebe oplijenio, uzevši lik sluge'. Zato mora biti spreman da cijelog života ostane vjeran zvanju, da se odreče sebe i svega što je do tada smatrao svojim i postat će 'svima sve'.

Ostvarenjem svog poziva čovjek ostvaruje svetost i tako postaje najkorisniji drugim ljudima.

Molitva pape Ivana Pavla II. za duhovna zvanja

Gospodine Isuse, Dobri Pastiru, koji si darovao svoj život da bi svi imali život, podaj i nama vjerničkoj zajednici prosutoj po cijelom svijetu, puninu toga života i daj da postanemo sposobni svjedočiti ga i drugima naviještati.

Gospodine Isuse, podaj puninu svoga života svim osobama koje su Tebi posvećene, posvećene službi Crkve, nek budu radosne u svom darivanju, neumorne u svom služanju, velikodušne u svojoj žrtvi; i njihov primjer neka otvara druga srca da poslušaju i slijede Tvoj poziv.

Gospodine Isuse, podaj puninu svoga života kršćanskim obiteljima, da budu žarke u vjeri i u crkvenom služanju, te da pospješuju tako nastanak i razvoj novih posvećenih zvanja.

Gospodine Isuse, podaj puninu svog života svim ljudima, naročito mladićima i djevojkama koje pozivaš u svoju službu; prosvijetli ih kod izbora; podrži ih u vjernosti; učini da budu hrabri i spremni darovati svoj život po Tvom primjeru, da bi drugi imali život.

Ivan Pavao II.

Miroslav Markić, župni vikar

Moje ime je Goran Lukić, rođen sam 15. siječnja 1984. u Gornjim Koričanima, u Bosni i Hercegovini. Kršten sam u župi sv. Ilije proroka kao četvrto od petero djece roditelja Frane i Kate. No, u drugoj godini života ostao sam bez oca. U rodnoj župi živio sam do kraja osmog razreda, no tada je pred vihorom Domovinskog rata moja obitelj preselila u Novu Bukovicu, župu Uznesenja BDM. Kroz ministriranje i sudjelovanje u raznim događajima u župi osjetio sam da moje življenje pripada baš tu – u Crkvi, za druge. No, mnogo toga se dogodilo, s vremenom sam

zaboravio na taj svoj poziv. Razne okolnosti i društvo odvucli su me od svake pomisli na svećeništvo. No, kad se približio kraj osmog razreda, razmišljanje o budućem pozivu vratilo mi je u pamet sve one osjećaje i želju za svetim pozivom. Kroz razgovor sa svojim župnikom i nakon razmišljanja odlučio sam poći u Dječačko sjemenište i upisati se u Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Nakon četiri godine života u sjemeništu uvidio sam da je svećeništvo uistinu put kojim želim kročiti, poziv kojem želim posvetiti svoj život. Upisao sam se na Teološki

fakultet i odlučio se za bogosloviju. Sretan sam jer znam da me ne čeka lagodan život, ali ipak život koji će me usrećiti jer će po njemu Bog učiniti ono što ja sam nikada ne bih mogao – usrećit će mnoge.

O životu na bogosloviji ne bih ništa posebno dodavao onome što je Marko rekao, osim da mi ovaj zajednički život i prijateljstva koja gradimo jako puno znače. Bez prijatelja, bez ljudi koji me razumiju, podržavaju i prolaze isto što i ja, mislim da ne bih uspio...a znam, uvijek će biti tu za mene.

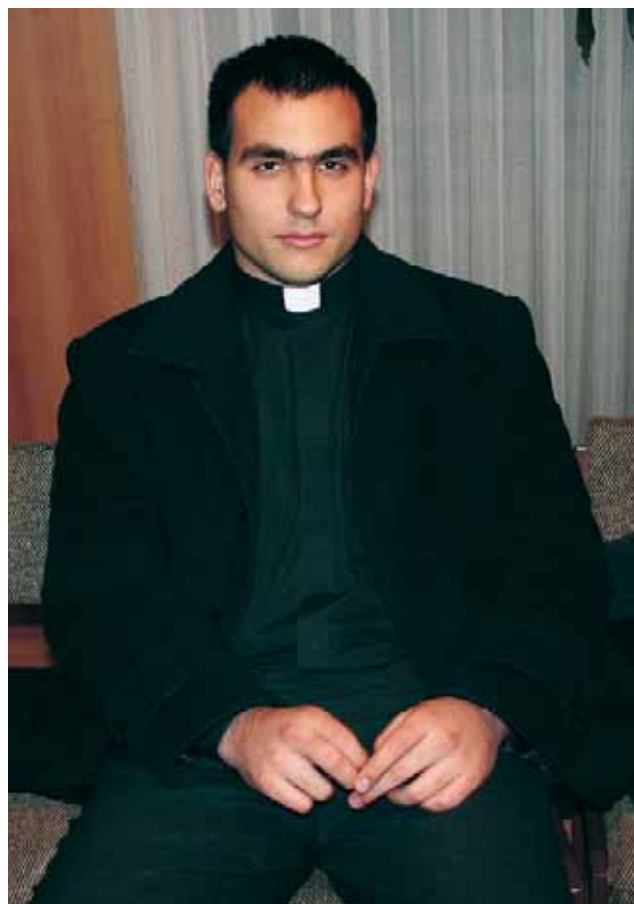
Zovem se Marko Vuković, imam 21 godinu i bogoslov sam treće godine Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu. Rođen sam u Rijeci, no već 15 godina živim u Karlovcu sa svojom obitelji: četiri sestre, dva brata i roditeljima. Osnovnu školu završio sam u Karlovcu, a kao pitomac Dječačkog sjemeništa upisao sam se u Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Nakon završene gimnazije upisao sam se na Teološki fakultet kao svećenički kandidat.

Kako sam se odlučio na ovaj poziv? Na to je pitanje uvijek teško odgovoriti jer, toliko je toga, toliko osjećaja, razmišljanja, događaja, ideala... Vjerski odgoj u obitelji sigurno je udario temelje mojoj kasnijoj odluci. Upoznao sam svoju vjeru, promatrao svećenike, razmišljao o svojoj budućnosti. I tako sam nakon osnovne škole odlučio poći u sjemenište kako bih jednog dana postao svećenik. Tada su moji razlozi i motivi bili onako, dječački, a slika o životu svećenika idealistična. No, s vremenom to dječačko preraslo je u nešto mnogo snažnije. Shvatio sam da ću se u svećeništvu potpuno ostvariti, drugima prenijeti ono što sam osjetio i doživio u životu s Bogom, svojom vjerom. Želio bih ljudima vjeru i Crkvu prikazati kakve one uistinu jesu: ne kao skup zakona, zabrana i opter-

ećenja, nego kao Put na kojem će biti zadovoljni, uspješni, ispunjeni. Mislim da je to ono što mnogi ne vide, da život s Njim donosi jedini pravi blagoslov.

Život na bogosloviji

Na bogosloviji u Zagrebu živi stotinjak bogoslova. Zajednički život je organiziran po dnevnom redu. Budimo se u 6 ili u 6.30, imamo zajedničku molitvu ili sv. misu, sve ovisno o danu. Nakon doručka pripremamo se za fakultet. Dopodne smo na fakultetu, zatim imamo ručak, dva sata slobodnog vremena, a zatim učenje od 4 do 7 sati. Nakon učenja imamo zajedničku sv. misu ili molitvu pa večeru. Večer na bogosloviji jako je raznolika...Održavaju se probe zborova, okteta, dečki koji sviraju u bendu, imaju svoje probe...Družimo se, proslavimo nečiji rođendan ili imendan, pogledamo koji dobar

film, radimo...ili ako netko nema nikakvih obaveza, slobodan je do 22 sata, kada se zaključavaju vrata bogoslovije. Kao što vidite, život nam je poprilično zanimljiv i ispunjen, uvijek se nešto događa. Odlasci na župe, nastupi okteta, benda, zborova po župama i razne druge aktivnosti, mislim da nas uz prijateljstva koja gradimo, izgrađuju za dobre svećenike.

Sveti red

Koncem lipnja, obično na Petrovdan, odvijaju se u katedralama znakoviti obredi ređenja novih svećenika. U dirljivom dijalogu između biskupa i odgovornog prezbitera čuje se molbena riječ zajednice: "Sveta majka Crkva ište da ovu našu braću zaredite za službu prezbitera". I nakon što je čuo jamstvo da ih "kršćanski puk smatra dostojnima", biskup radosno objavljuje da ih "uz pomoć Gospodina Boga i spasitelja našega Isusa Krista izabire za red prezbitera". Svaki se kršćanski poziv temelji na nezasluženom izabranju Oca nebeskoga. To posebno vrijedi za svećenički poziv. Zato će svećenici povodom svoje godišnjice ređenja zahvalno ponavljati sa svetim Pavlom da ih je Gospodin u Kristu "izabrao prije postanka svijeta da budu sveti i neporočni" i da ih je u "ljubavi predodredio za posinstvo, za sebe, po Isus Kristu, dobrohotnošću svoje volje" (Ef 1, 3 - 5). Budući da sveti red suobličuje ređenika Kristu i ovlašćuje ga djelovati "u ime Krista", Glave i Pastira Crkve, svećenikov je poziv "otajstvo i dar" služenja Božjem narodu.

Povijest svećeničkog zvanja jest povijest "razgovora" između Boga i čovjeka, između Božjeg poticaja, poziva i ljudske slobode i odaziva; između Boga koji s ljubavlju i pažnjom "nagovara" i čovjeka koji u slobodi i ljubavi "odgovara". Dva su nerazdruživa vidika poziva: nezasluženi Božji dar i odgovorna čovjekova sloboda. Lijepo je to i jednostavno

opisao Marko u prikazu poziva dvanaestorice: "Isus uzide na goru i pozva koje sam htjede. I dođoše k njemu" (Mk 3, 13). Evandelist Marko na slikovit i jednostavan način prikazuje čin poziva i odaziva. Bog je onaj koji poziva. On ima inicijativu i prvi je na potezu. Prorok Jeremija opisuje poziv sljedećim riječima: "Dođe mi riječ Gospodnja: Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila majčina izide, ja te posvetih i za proroka svih naroda postavih te" (Jer 1, 4-5). Slično veli i sveti Pavao, kad piše da nas u njemu (Kristu) "Bog izabra prije postanka svijeta".

Isus Krist nije došao biti Spasitelj svijeta samo u jednom vremenskom razdoblju ljudske povijesti. On je htio ostati trajno djelatnik u Crkvi do konca svijeta. I zato kad je došao čas da s ovoga svijeta pođe k Ocu (usp. Iv 13, 1), slavio je sa svojim apostolima pashalnu večeru: "Svom sam dušom čeznuo ovu Pashu blagovati s vama prije svoje muke. Jer kažem vam neću je više blagovati dok se ona ne završi u kraljevstvu Božjem" (Lk 22, 7 - 20). Na zadnjoj večeri Isus je odlučio ovjekovječiti svoju nazočnost među nama u znakovima kruha i vina. Time je ispunio ono što je navijestio: dao je svoje tijelo za jelo i svoju krv za piće. Kad smo na Veliki Četvrtak slavili Gospodnju večeru, prisjetili smo se kako su euharistija i svećenički red ustanovljeni upravo te svete večeri. Stoga su ta dva sakramenta sudbinski povezana.

Nema svećenika bez euharistije, kao što nema euharistije bez svećenika. Stoga se i veli da je svećeničko zvanje u biti euharistijsko. Svećenik, naime, priprema euharistijski stol da ljudi blaguju Tijelo Kristovo. Sam se stavlja na raspolaganje Bogu da preko njega i njegove službe preobražava svijet i vjernike. I dok predvodi euharistijsko slavlje, događa se čudesna preobrazba čovjeka, povijesti i svemira. To je Božanska pretvorba koja nadilazi vremena i prostore. A ipak ona je vidljiva i konkretna. U svojim znakovima i obredima. Svećenik je liturg, predvoditelj slavlja. On živi od Mise i za Misu. Liturgijsko slavlje ne može se samo "obaviti", "odslužiti", ili "odčitati". Ne... Sveta Misa je događaj koji prožima i misnika i vjernike.

Nema euharistije bez svećenika

Snagom ovlasti koju je primio od Gospodina, prezbyter uprisonjuje Krista među vjernicima, a sebe suobličuje Kristu. Zato je on svim svojim bićem, zauvijek i neizbrisivo označen kao službenik Isusa i Crkve. Činom ređenja on dobiva neizbrisivi biljeg, a sveti Red mu podjeljuje sakramentalnu milost koja ga čini dionikom Isusove spasiteljske vlasti i službe. "Raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi", piše apostol Pavao svom učenicu Timoteju i potiče ga da "ne zanemari taj milosni dar", već neka ustraje u tome, jer "vršeci

trenutka kad mladi dopuste da "odjekne" u dubini njihove duše veliko iščekivanje Crkve i puka Božjega, oni će osjetiti pogled Kristove ljubavi, i bit će spremniji odazvati se i nasljedovati Božji zov.

Gospodine Isuse Kriste, svećeničko je zvanje tvoj dar. Uslišaj dobrostivo naše ponizne molbe i daj da oni, koje si po neizmornoj dobroti svoje blagosti uzvisio na službu nebeskih tajna, budu dostojni sluge tvoga oltara, te ono što njihov glas iznese tvojom posvetom bude i potvrđeno. Potiči roditelje da odgajaju svoju djecu najsvetijom brigom. Privuci k sebi plemenite mladenačke duše i učini ih svojim učenicima. Pošalji anđele svoje da čuvaju u njihovim srcima dragocjeno sjeme zvanja. Izlij Duha Svetoga tamo gdje se oni odgajaju i budi svjetlo onima koji ih poučavaju. Daj da svako sjemenište prožima duh Posljednje večere. Marijo, Kraljice apostola, usliši molbu vjernika svoje Crkve: isprosi nam dovoljno svetih svećenika, raspaljenih žarom apostolske ljubavi koji traže samo Božju slavu i spasenje duša. Čuvaj naše svećenike od unutarnjih i vanjskih pogibelji kako bi do kraja ostali vjerni svome svetom zvanju...

to spasit će i sebe i one koji ga slušaju" (1 Tim 4, 16). Ako želimo da nam se dogodi istinska promjena mentaliteta po našim župama i zajednicama, treba poći na izvore. Treba započeti s liturgijom jer ona je "vrhunac prema kojem teži djelatnost Crkve, a ujedno i izvor iz kojeg proistječe sva njezina snaga" (SC 10). Zemaljskom liturgijom, naime, sudjelujemo "predokusom u onoj nebeskoj liturgiji koja se slavi u svetom gradu Jeruzalemu kamo kao putnici težimo.." (SC 8).

A da bi se liturgija mogla događati, potrebni su liturzi. Potrebni su svećenici, misnici koji će dijeliti svete tajne. Potrebni su prezbiteri koji će odgajati narod Božji. Istina, još u Starom Zavjetu prorok Jeremija je zabilježio Jahvino obećanje: "Dat ću vam pastire po srcu svome" (Jr 3, 15). Crkva i danas živi od tog obećanja. Ona je svjesna da je zvanje Božji dar i govor. Ono je milosni dar koji zahtijeva i velikodušan milos-

ni odgovor. Stoga se Crkva ne umara pozivati vjernike da se mole i rade kako bi bilo dovoljno svećeničkih zvanja. Ona poziva roditelje, a napose majke, neka s radošću surađuju s poticajima Duha Božjega i neka budu velikodušni u darivanju svoje djece kad ih Gospodin pozove u svoju službu. Crkva se obraća i onima, koje je Gospodin pozvao u svoj vinograd, i potiče ih neka danomice "prikazuju vlastiti život za rast vjere, ufanja i ljubavi u radosnom nastojanju oko vjernosti Gospodinu" (kako piše Ivan Pavao II u pobudnici "Pastores Dabo Vobis", 82). Svećenici su, naime, uz roditelje najvažniji apostoli duhovnih zvanja. Oni su prvi pozvani pomagati mladima "oslušivati glasove Duha" i ne bojati se otvoriti pozivu Isusa Krista. Jer, onog

Miroslav Markić, župni vikar

GRKOKATOLICI - NAŠA BRAĆA PO VJERI

U našem gradu Jastrebarskom žive vjernici koje nazivamo rimo-katolici i grkokatolici. U svakidašnjim našim razgovorima ponekad se govori i o grkokatolicima. I kao što ljudi općenito, pa i vjernici, često nisu upućeni i poučeni o svojoj nacionalnoj i vjerskoj povijesti, tako u tim razgovorima dođe do sasma krivih tumačenja. Stoga smo odlučili u našem župnom listu to malo pojasniti.

Podimo od samih riječi gore spomenutih. Takve riječi zovemo složenice. One su sastavljene od dviju riječi: rimo i katolik i grko i katolik. Odmah zapažamo da je ista riječ «katolik». Zaključujemo stoga da su jedni i drugi, rimo-katolici i grko-katolici, vjernici katolici. Oni zajedno pripadaju «Jednoj, svetoj, katoličkoj (sveopćoj) i apostolskoj Crkvi» - kako molimo pri kraju Vjerovanja. Njima je vrhovni crkveni poglavar ovdje na zemlji rimski papa. I jedni i drugi imaju se držati u svakodnevnom životu Božjeg ustava - Deset Božjih zapovijedi. I jedni i drugi žive milosni život koji proizlazi iz Sedam svetih Tajni ili Sakramenata. Te dvije, odnosno tri stvari su najvažnije. Tko god, dakle, drži Deset Božjih zapovijedi, služi se sa Sedam svetih Sakramenata i prizna, poštuje i sluša Svetoga oca ili Papu, on je katolik, on pripada Katoličkoj Crkvi. To smo protumačili i svakom pametnom čovjeku to će biti jasno.

Sada pređimo na tumačenje onih drugih dviju riječi u složenici «rimo-katolik» i «grko-katolik». Što je to «rimo», a što je to «grko»? Da bismo to protumačili potrebno je vratiti se na same početke Crkve Kristove. Znamo da je Isus rekao svojim apostolima «Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju. Učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovijedio. Tko uzvjeruje i pokrsti se spasit će se, a tko ne uzvjeruje osudit će se» (Mt 28, 19 - 20; Mk 16, 15 - 16). Svaki je od apostola i Isusovih učenika dobio u zadaću da propovijeda evanđelje u određenom kraju, najprije među Židovima, a kasnije i među poganima (nežidovi-

ma). Znamo iz iskustva da svaki kraj ima u svojoj tradiciji nešto posebno što ga razlikuje od drugog kraja. Recimo u Hrvatskoj: drugačiji su narodni običaji u Slavoniji, drugačiji u Hrvatskom zagorju, u Žumberku, u Lici, u Istri, Dalmaciji. To se najbolje očituje na festivalima narodnog stvaralaštva. Divno je vidjeti ta kola, čuti tu glazbu, to pjevanje. Zamislite kad bi svi Hrvati plesali samo jedno kolo ili svirali jedno glazbalo i pjevali istu pjesmu! Bilo bi to jadno siromaštvo. Pa i u Božjoj prirodi vidimo razne vrste bilja i životinja. I na kraju, pogledajmo jedni druge: zar nije svaki od nas drugačiji? A to je zato što nas je Bog svakoga osobno stvorio. Kod Boga nema kloniranja! Svaki je jedinst-

veni i neponovljiv primjerak Božje ljubavi. Dakle, Bog hoće različitosti.

Tako su se tijekom prvih stoljeća kršćanstva u Crkvi razvile različitosti glede slavljenja Boga. U jednom dijelu Rimskoga carstva kršćani su se Bogu klanjali i slavili ga jednim jezikom i jednim običajima, u drugom drugim načinom, u trećem dijelu opet na svoj način i tako dalje. Te načine slavljenja Boga zovemo obredima. U staroj Antiohiji nastao je antiohijski obred, od kojega su se dalje razvili drugi obredi na Istoku, među kojima je brojčano najveći bizantski ili grčki obred, u Egiptu aleksandrijski obred, u Rimu rimski obred i tako dalje. Svijetom se najviše proširio rimski obred.

Naši preci Hrvati, kad su na poziv bizantskoga cara Heraklija početkom 7. stoljeća došli u ove prelijepe krajeve, bijahu pogani. Vjerovali su u kojekakva

božanstva. K njima su malo po malo dolazili misionari sa Zapada, iz područja gdje se razvio rimski obred i misionari s Istoka (iz Bizanta), gdje se razvio bizantski obred. Veći broj Hrvata pokršten je po rimskom obredu i zato su oni rimokatolici, a manji broj pokršten je po bizantskom (grčkom) obredu i zato su oni grkokatolici. Veći dio Hrvata iz Žumberka, poznati u povijesti kao žumberački Uskoci, baštine od svojih predaka taj bizantski obred. I rimski papa, kao vrhovnik Katoličke Crkve, stalno naglašava kako obrede treba čuvati i njegovati, jer oni očituju različitost u jedinstvu. Obredna većina ne smije progutati obrednu manjinu. Blagopokojni papa Ivan Pavao II. rekao je s tim u svezi da Crkva mora «disati na oba plućna krila».

To duhovno disanje događa se upravo u Crkvi koja živi ovdje u našem gradu Jaski. Ovdje se očituje to jedinstvo u različitosti. Ovdje zajedno žive katolici dvaju obreda, dviju baština, rimokatolici i grkokatolici. Jedni druge kao takve trebaju poštivati i tu baštinu što više upoznavati. Drugi vatikanski koncil (1962. - 1965.) u svom Dekretu o Istočnim katoličkim Crkvama kaže: «Neka

svi istočni kršćani znadu i drže za sigurno da uvijek mogu i moraju očuvati svoje obrede i svoj način života..., pa ako se od svog obreda zbog vremena i osobnih okolnosti nepravilno udaljiše, neka zdušno porade da se opet vrate na predaje svojih predaka.» I zato grkokatolički svećenik, za sada samo prve nedjelje u mjesecu, dolazi u Jasku i u našoj kapeli Duha Svetoga služi po grkokatoličkom obredu svetu liturgiju ili misu. Stoga je za očekivati da vjernici grkokatolici dođu na to bogoslužje. Neka im se pridruže i vjernici rimokatolici da bolje upoznaju obred svoje braće po vjeri. A grkokatolici za sve svoje duhovne potrebe (krštenje, krizma, liturgija, bolesničko pomazanje, vjenčanje, spровod, blagoslov i drugo) neka se obraćaju svome župniku, velečasnom Danielu Vranešiću.

N. N. K.

Teorija relativnosti

Ma tko nam to podvaljuje da je sve relativno, dragi moj hrvatski narode! Ako je ta relativnost tako dobra otkud kaos u ljudima, dušama, zemljama, srcima, otkud toliko boli, ratova, ubijanja, nepravde?

Ne smijemo zaboraviti da je život dar Božji i da mi dolazimo od Boga. Živimo u vremenu koje proživljava ozbiljnu krizu, duhovnu krizu koja najviše pogađa čovjeka. Današnji čovjek je zapao u veliki škripac, vrtlog i zato nema mira, duševnog zadovoljstva, sreće. Previše problema, nerveze, depresije, potištenosti. Ponekad mu sve ide na živce, nezadovoljan samim sobom i drugima.

Jedna starija gospođa opisala je obiteljski život u svojoj kući ovako: Nemaju, sinko, vremena ni za što. Ni da se prekriže. Ni da čestito pojedu, ni da spavaju. Uvijek nekuda žure i uvijek se boje da će zakasnuti. I uvijek im nešto manjka. Kuće pune svega, a opet im malo. Nemaju blagoslova. I ne traže ga. I nikad nisu svi zajedno, kao da su izgubili ono što ih povezuje. Ujutro čim ustanu, svira im i govori radio, a uvečer i zaspavajući slike na televiziji, svejedno kakve su. Nije ni čudo što su im noći nemirne i što se ne mogu pošteno naspavati. Ni na kraj pameti im nije da pomisle što su sve taj dan radili i da zahvale Onom koji im daruje i zdravlje i snagu da mogu živjeti i raditi.

Ne tako davno netko je rekao: Bogatiji smo od naših djedova, živimo u boljim kućama i stanovima. Hranimo se bolje nego što su se oni hranili, više smo toga vidjeli, više pročitali, pa prema tome više toga i znamo. Zdraviji smo, dulje živimo i bolje se odijevamo. A jesmo li sretniji od naših djedova?

Tu baš ne možemo potvrdno odgovoriti. Plačemo i kukamo više nego što su to činili naši stari. Odakle ta proturječnost? S jedne strane veće blagostanje u našim kućama, a s druge strane manje zadovoljstvo u dušama. Ima li lijeka tome neskladu? Naravno da ima!

Znamo da je čovjek vrhunac svega stvorenog. Stvoren iz ljubavi, kao razu-

mno i slobodno biće. Čovjek je obdaren izvanrednim darovima. Usprkos svemu, svjedoci smo da je čovjek upao u vrtlog u kojem nema mira ni spokoja i nema vremena misliti na neprolazne duhovne vrednote. Današnji čovjek nema vremena misliti tko je on, odakle dolazi, zašto je kratko u ovoj suznoj dolini, kamo će poslije smrti?

Danas se misli na sve ostalo samo ne na spas duše. Stručnjaci govore da je čovjek obolio od modernih bolesti: osamljenosti, dosade, potištenosti, tjeskobe, nezadovoljstva, duhovne praznine...

Ljudi danas gladuju u duhovnom pogledu. Gotovo sve imaju, unatoč tome gladuju. Sve posjeduju, a opet kukaju i tuže se na ovaj život. Oni čeznu za onim pravim životom, a to je jedino život koji uključuje Boga.

Stotine najboljih američkih stručnjaka svih profila sastalo se da istraže uzroke krize čovječanstva. Utvrdili su da krivica leži na novinama, knjigama, filmovima, kazalištima, odgajateljima, školama, ulici... Nije ostala ni jedna od modernih institucija da je nisu stavili na optuženičku klupu. Predložili su da se sve te nebrojene institucije što prije poprave. A kako? To oni ne znaju! Oni to i ne mogu znati, jer u njihovoj ljekarni nema toga lijeka. Oni su ljudi i mogu dati samo nekoliko novih ljudskih zakona i zabrana. Zakoni se gomilaju, a Zlo se povećava. Jadni mali čovječe...Što prije shvatiš da lijek treba tražiti kod našeg Gospodina Boga, prije ćeš biti spašen. Ništa lakše.

Treba što prije vratiti Božje zapovijedi, prirodne zapovijedi, ta Božja pravila ponašanja, tamo odakle su izbačena. U obitelji, domove, knjige, filmove, škole, kazališta, umjesto ove užasne strašne količine nasilja koje svakodnevno gledamo svugdje kud god se okrenemo, od televizije do ulice. Slijedimo prirodne Božje zakone i rane će brzo biti zacijeljene. Potrebno je ovo shvatiti sasvim ozbiljno i živjeti svaku zapovijed kako to Bog od nas traži.

Ove zapovijedi Bog je darovao svim

ljudima, svim narodima, svim staležima, svakoj dobi za sva vremena. Tih deset blagoslovljenih rečenica moguće je svakog od nas spasiti, učiniti nas djetetom Božjim, dobrim sinom svoje domovine, svog naroda, cijelog čovječanstva i pravim bratom svakom čovjeku.

Bog nas je stvorio i podredio nam je sve na zemlji, a što smo mi učinili?

Ne dozvolite da vam govore, vi ste ovakav ili onakav narod. Ma kakav smo mi to narod, ništa gori od drugih, zapamtite to zauvijek. Budi ponosan, digni glavu!

Koliko vjetrometina i Kalvarija smo prošli u povijesti, ali još smo tu, jer naš Bog nas čuva. Ovo je milosno vrijeme koje ne smijemo potratiti. Vrijeme je, dragi moj kršćani, da idemo prema izvoru, prema našem Spasitelju.

Obraćajte se, molite se doma, hodite u crkve, učite, spašavajte dušu, jer ne znate ni dana ni časa kada Isus dolazi. Ma tko će protiv nas, ako je Isus s nama, pa on nas je odabrao! Slijedimo ljubav, slijedimo svjetlo! Kakvo neprocjenjivo blago posjedujemo, kakvu ostavštinu nam je ostavio naš Isus Krist. Uči, razmatraj, proučavaj, rasti u vjeri! Ne lutaj, ne daj se zavesti! Pa što će meni joga, tarot, meditiranje i razne mantre kada imamo najjačeg i najmoćnijeg prijatelja Isusa.

Moj razgovor, moja molitva, moja meditacija s Isusom nemjerljiva je s bilo kojom meditacijom. To je neopisivo doživljaj, snaga koja me diže, liječi, oslobađa. Možeš pasti, ali kad si s Isusom nikad nećeš propasti. On te jača, snaži, voli. On ne može ne voljeti, kad je sam apsolutna ljubav.

Isus je rekao: "Ne boj se, po imenu sam te zazvao, dragocjen si u mojim očima. I, ako te svi ostave, ja te nikada napustiti neću".

Neka vam dan ne prođe, a da ne blagoslovite nekoga ili nešto.

Sretan vam i blagoslovljen Božić!

Verica Divjak

ISUSE, DOLAZIM K TEBI!

Dragi čitatelji, danas želim s vama podijeliti iskustvo meni vrlo drage prijateljice još iz djetinjstva, koja je s radošću i ljubavlju otvorila svoje srce.

Dijeleći tu ljubav s nama, vjerujem da će mnoge od nas podsjetiti na onog Božića koji prožima naše biće od samog našeg početka i baš ovo iskustvo nam dokazuje kako je svako biće glina, a On naš lončar koji nas oblikuje u jedinstvene posude, u koje izlijeva svoju beskrajnu i bezuvjetnu ljubav.

Upravo završava još jedna kalendarska godina. Dolazi vrijeme Došašća. Za ljude koji s tom riječju i riječju Božić žive čitav život, ništa novo, ni neobično. A za mene? Kako početi? Mislim da bi mi trebalo mnogo više pro-

stora od ovog. No, poslušajte! Cijelo moje djetinjstvo sa sjetom sam razmišljala i djetinje zavidjela svim mališanima koji su bili u iščekivanju najljepšeg trenutka u godini, Isusova rođenja.

Ja to nažalost nisam smjela iskazati(...), a vjerovala sam i silno se radovala. Vjerovala sam duboko u sebi da mi je GOSPODIN sve. Da me uvijek čuva, pazi, bdije nada mnom, sa mnom se veseli. U mraku sobe sam mu se svaku večer obraćala, znala sam da ON zna da ja nisam kriva. Nosila sam tu tajnu koju su moja mama i susjedi Severinci u meni poticali, hranili i još više me poticali.

Mnogo puta sam se u njihovom domu divila sjajnom boru, jasli-

cama i slušala Božju riječ. No, kako je vrijeme odmicalo, željela sam svoju vjeru potvrditi. Postati Božje dijete... Priznati javno i bez straha da vjerujem i da sam vjernik. Kada sam upoznala svog dragog muža, znala sam da je to taj trenutak. Znala sam da će nas život povezati zauvijek, a htjela sam da to bude u okrilju Božje ljubavi. Krenula sam na

vjeronauk, a nakon upoznavanja temelja vjere pripremila sam se za sakrament Sv. Krštenja.

Velika Subota, a i JA- velika-djevojka, žena.

Ali, nije me bilo sram. Svečano odjevena, pripremila sam svoje srce i dušu-potpuno. Znala sam da je to konačni pečat da sam ja tu, da sam tu oduvijek pripadala. Poželjela sam to naglas kliknuti, da me cijeli svijet čuje:

ISUSE, DOLAZIM K TEBI!
ŠIROKO OTVARAM
SVOJE SRCE!
VOLIM TE!

I dogodio se najljepši trenutak u mom životu. Velečasni me krstio pred cijelom župnom zajednicom na misi u Uskršnjoj noći. Bila

sam ponosna na sebe. Ponosna na Severince, na brata koji me bodrio (došavši sa bojišnice), na mog budućeg muža, roditelje kojima mogu zahvaliti za život. Hvala im svima! Najviše HVALA Tebi, dragi Isuse, što si me primio!!!

Danas živim mirno.

Pređa mnom je još mnogo teških životnih zadaća, ali se ne

bojim. Imam svog Oca kojem se obraćam svakodnevno. Njegov Duh i ja pokušavam pronijeti koliko je u mojoj moći. Živim u blagostanju i poštenju, slaveći trojedinog Boga SVAKI dan od tada.

Takvu sreću želim i svima vama.

Sretan Vam Božić!!!

Snježana C.

Draga moja prijateljice, sretno i tebi (jer ti to i zaslužuješ) i cijeloj tvojoj dragoj obitelji!

Smiljana Popović

OSJEĆAJI U BRAKU

Danas s vama želim podijeliti temu našeg susreta od 30. listopada, jer smo baš nju odabrali smatrajući je vrlo važnom. Uvod u temu je bio dio biblijskog teksta: Pjesma nad pjesmama-Pjesma prva (1,15-17 i 2,1-4). Tema je bila: OSJEĆAJI U BRAKU.

Dugi odnos udvoje, kao što je brak, nužno prate emocije. Zbog toga je u svakom braku veoma važna EMOCIONALNA INTELIGENCIJA bračnih partnera. Emocionalno inteligentni bračni partneri prihvaćaju i razumiju svoje i partnerove emocije te ispravno na njih reagiraju. Braku nije dovoljan samo misleći mozak već i osjećajan. Pomoću prvog pronalazimo riječi, definiramo pojmove, analiziramo bračnu situaciju. Drugim razmišljamo intuitivno, stvaramo i održavamo emocionalne kontakte, gradimo međusobno povjerenje i razvijamo vjerodostojnost. Braku je potrebna «inteligencija srca».

Sveto Pismo kaže: Kako čovjek misli u svom srcu, takav je!

Postoji pet stupova emocionalne inteligencije koji čine bračnog partnera snažnim, smionim i hrabrim.

To su:

1. Ravnoteža između razmišljanja, logike, razuma s jedne strane i emocija, osjećaja, intuicije s druge strane.
2. Osobna odgovornost za svoje misli, osjećaje, akcije, izbore, posljedice i bračnu sreću u cjelini.
3. Pozornost u smislu prepoznavanja osjećaja koji se pojavljuju u njima i između njih u braku.
4. Vrednovanje, tj. vještina prihvaćanja, poštivanja i razumijevanja, kako pozitivnih tako i negativnih osjećaja sebe i partnera.
5. Suosjećanje ili empatija, tj. sposobnost da se osjete iste

emocije koje osjeća i bračni partner.

Vrlo je važno vladati svojim emocijama, zato ih moramo biti svjesni, moramo ih moći prepoznati. Ako ih negiramo i potiskujemo, ako ih nismo svjesni onda kada se pojave, tada one dobivaju vlast nad nama i mogu djelovati destruktivno na nas i naše odnose.

John Gardner je rekao: Ljudi su umjetnici u bježanju od sebe

samih. U stanju smo pronaći toliko posla, svoj život opskrbiti s toliko sporednih stvari, svoje glave napuniti s toliko znanja, upoznati toliko mnogo ljudi i toliko toga postići, da nam uopće ne ostane vremena za otkrivanje nepoznatog i čudesnog svijeta u nama. Kada dođemo do polovice svog života, svi smo mi već eksperti u bježanju od sebe samih.

Važno je zapamtiti:

1. Samo prepoznatim, otkrivenim i osviještenim emocijama možemo slobodno upravljati i uspješno ih koristiti u braku.
2. U braku jesmo ono što jesmo, a ne ono što mislimo da jesmo, a još manje ono što

mi mislimo da bračni partner misli da jesmo.

3. Bračni partner ne reagira na ono što smo mu namjeravali kazati, a niti na ono što smo mu rekli, već na način na koji smo mu to rekli, kako je on to doživio i shvatio.
4. Za brak nije dovoljno imati emocije. Treba znati o njima i razgovarati.
5. »Upoznaj samoga sebe«, odnosi se ponajprije na naše emocije-osjećaje! Za norma-

lan odnos veoma je važno redovito i postupno obostrano samootkrivanje.

6. Emocije u braku nije dovoljno pokazivati. Moraju se i čuti!
7. Iskrenim izgovaranjem emocija ne gubi svoju dubinu.
8. Krivo tumačenje neizgovorenih emocija uzrok je mnogim bračnim problemima.
9. IZGOVARANJEM SVOJIH EMOCIJA OTKRIVAMO SVOJU JAKOST A NE SLABOST!

Obilježite iskrenih, toplih, nježnih emocija u ovo Sveto vrijeme želim vam

Smiljana Popović

MLADI ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA JASTREBARSKO

GDJE SU SVE BILI I ŠTO SU SVE
RADILI PROTEKLIH MJESECI NAŠI
MLADI

SABLJACI

U srpnju je zajednica mladih (i oni koji su se tako osjećali) organizirala

izlet u Ogulin na jezero Sabljaci. Tamo smo uz roštilj, pjesmu i zabavu cijeli dan uzaludno čekali da nam se pruži prilika zaigrati odbojku na pijesku. No, pošto nam se ta prilika nije pružila, odbojku smo zamijenili kupanjem, boćanjem, badmintonom i spavanjem. Druženje je potrajalo do kasnih poslijepodnevnih sati.

MODRAVE

Desetak mladih župe sv. Nikole s mladima okolnih župa bili su od 31.7. do 7.8. u ljetnom kampu mladih koji smješten između Pirovca i Drage. U kampu su mladi bili uključeni u duhovno-rekreacijski program, a spavalo se u šatorima, u vrećama za spavanje. Jedan od duhovnika bio je i bivši kapelan naše župe, Zoran Grgić – Grga. Prilikom dolaska mladi su podijeljeni u grupe i po grupama su imali svakodnevne radionice. Dani su im bili ispunjeni igrom i kupanjem, ali bilo je tu i ozbiljnijeg rada pa su tako imali razna predavanja, klanjanje i svakodnevne mise. Noć prije odlaska bila je noć zabave na kojoj su mladi izvodili skečeve koje su zajedno uvježbavali po grupama.

KÖLN

Dvoje mladih naše župe, uz financijsku pomoć župnika Stjepana Rožankovića, bili su sudionici Svjetskog dana mladih koji se odvijao u kolovozu ove

godine u Kölnu. Na put su, zajedno sa drugim mladima i Povjerenstvom za pastoral mladih Zagrebačke nadbiskupije, krenuli 10. kolovoza, a prvih pet dana bili su smješteni u Hammu, po obiteljima. Domaćini su im organizirali razne zanimljive radionice (glazbena, kulinarska, likovna, graditeljska, socijalno-pedagoška), koja su pridonijela međusobnom zblizavanju. Od 15. kolovoza, mladi su bili smješteni u Leverkusenu, u dvorani srednje škole Lise-Meitner Gymnasium. Bili su organizirani posjeti Kölnu gdje smo razgledali veličanstvenu katedralu i sudjelovali u

zajedničkom pjevanju većine Hrvata pridošlih u Köln, na trgu ispred katedrale. Pjesma koja se orila iz naših grla bila je primijećena i od strane novinara koji su pratili sve aktivnosti vezane uz Svjetski dan mladih, pa smo tako dospjeli i na naslovnu stranicu dnevnih novina koja su pokrivala sva događanja Svjetskog dana mladih. Pomno organiziran doček novoga pape Benedikta XVI, koji je u Köln uplovio rijekom Rheinom, pratili su mladi iz cijeloga svijeta, glasno kličući: "Benedetto, Benedetto!" Vrhunac susreta bila je misa 21. kolovoza na Marienfeldu, koju je predvodio papa Benedikt XVI, a njoj je prethodilo cijelonoćno bdjenje. Najavljen je i sljedeći susret, tj. Svjetski dan mladih, koji će se odvijati u Sydneyju, Australija, godine 2008.

MARIJA BISTRICA

U rujnu ove godine, mladi su bili sudionici tradicionalnog hodočašća mladih Zagrebačke nadbiskupije u naše najpoznatije marijansko svetište, Mariju Bisticu. Krenuli smo iz Čučerja, pa iako nam vrijeme nije bilo naklonjeno (padala je kiša), zvuk pjesme pratio je padove po blatu, ali ni to nije obeshrabrilo mlade da nastave svoj put k Mariji. Mladi su nakon dolas-

ka pjevajući dočekali našeg kardinala Josipa Bozanića, s kojim su zatim pošli ususret zagrebačkim hodočasnicima, koji su na put prema Mariji Bistici krenuli preko Sljemena. Navečer je održan Put svjetla, a zatim su mladi imali klanjanje i razmatranje u crkvi do kasnih noćnih sati. Spavalo se u Osnovnoj školi u vrećama za spavanje. Idući dan, prije nedjeljnog euharistijskog slavlja, mladi su predvodili molitvu Križnog puta noseći križ po postajama, u čemu su sudjelovali i mladi naše župe. Svečanu nedjeljnu misu predvodio je kardinal Bozanić, a njom je završeno ovogodišnje hodočašće mladih na Mariju Bisticu.

HRVATSKO ZAGORJE

Prvi vikend u mjesecu listopada održan je 36. planinarski križni put rutom Veliko Trgovišće – Velika Erpenja – Tuhelj – Risvica – Zelenjak. Moto ovoga križnog puta bio je: "Slobodu našu, svijete štuj!" što je stih pozna-

tog hrvatskog književnika i domoljuba Augusta Šenoe. Hodajući tom rutom obilježavali smo 170. obljetnicu skladanja Hrvatske himne "Lijepa naša" i 70. obljetnicu postavljanja spomenika našoj himni, kojeg su u Zelenjaku postavila Braća Hrvatskog Zmaja. Svi sudionici ovog planinarskog križnog puta kao obilježje dobili su lončić na kojem je otisnuto geslo tog puta.

ZAGREB

Članovi zbora mladih "Ruah" prisustvovali su u subotu 19. studenog pretsinodskoj raspravi na temu glazbe u liturgiji. U raspravi su sudjelovali zborovi mladih iz župa Zagrebačke nadbiskupije, a u sklopu projekta

Župni Caritas

“Naša misa.“ Nakon kratkog predavanja i predstavljanja svega što je učinjeno u prethodna dva susreta, mladi su podijeljeni u šest grupa te su raspravljali o dvije teme: «Kakve su pjesme prigodne za euharistijska slavlja» i «Kakvi su koncerti prigodni za izvođenje u crkvama». Dogovoren je i sljedeći susret zborova za 4. ožujka 2006.

Zbor mladih “Ruah“ nastupio je 3. prosinca ispred katedrale u sklopu akcije Adventsko svjetlo pjevajući prigodne adventske pjesme. Prodavali su božićne ukrase koje su izradili mladi naše župe, a sav prihod prikupljen prodajom bit će utrošen na najpotrebitije obitelji župe Jastrebarsko, koje će mladi obradovati svojim posjetom i darovima.

Dana 11. prosinca zbor mladih “Ruah“ je nastupao i na glavnom zagrebačkom trgu Bana J. Jelačića pjevajući božićne pjesme.

OBAVIJESTI:

- Križni put mladih jaskanskog dekanata održat će se u ožujku 2006.
- 37. planinarski križni put održat će se 1. i 2. travnja 2006.
- Susret zajednice mladih je svaki petak u 20,30 sati u vjeronaučnoj dvorani
- Probe zbora “Ruah“ su srijedom u 20,30 sati u vjeronaučnoj dvorani.

MLADI I SVI KOJI SE TAKO OSJEĆATE, POZIVAMO VAS DA NAM SE PRIDRUŽITE !!!

Andrea Miholić – Andrea
Petra Trumbetić – Petra
Ivan Vlašić, ml. – Lennon
Zvonimira Vlašić – Zoza

Božić je vrijeme susreta s našim dragima i voljenima, susreta s novorođenim Djetetom, susreta sa samim sobom. A svaki susret, pa makar u njemu i bilo suza, uvijek je radost. Osobe se daruju i jedna drugu obogaćuju samim sobom, svojim osmijehom, dodirnom, pažljivim slušanjem...

Zbog toga je Božić vrijeme radosti.

Ponekad se, nažalost, događa svima nama da, zaokupljeni raznim obvezama i zaduženjima, ne uspijemo pronaći vremena za svoje bližnje, za svoju obitelj, svoje suradnike. Božić je upravo vrijeme kada se više nego kroz cijelu godinu mnogo pažnje treba pokloniti bližnjima i onima koji su u potrebi.

Djelatnici našeg župnog Caritasa već nekoliko godina upravo u vrijeme adventa, a posebno na treću nedjelju došašća, koja je proglašena «Nedjeljom Caritasa», organiziraju prikupljanje priloga u naravi. Na taj dan organiziraju prodaju kolača i čestitki, koje su ispekle odnosno izradile djelatnice Caritasa.

Od novca kojeg prikupe ovim prodajama ili dobiju od donatora, kupuju najosnovnije živežne namirnice i sastavljaju pakete koje onda dostavljaju najpotrebitijima.

Djelatnost našeg župnog

Caritasa se obavlja gotovo cijele godine. Svake subote tijekom cijele godine organizirano je dežurstvo u našim prostorijama. Toga dana se potrebni za pomoć mogu obratiti dežurnim osobama koje će im dati ono što toga trenutka imamo na našem skladištu. Najčešće je to odjeća i obuća, jer hranu uglavnom odmah raspodijelimo.

Nije lako pomagati ljudima, pružati ruke pomirenja, a nailaziti na odbacivanja, nuditi i dati pomoć, a susresti nezahvalnost.

Sve su to iskusili djelatnici i volonteri župnog Caritasa, ali kakav bi bio svijet bez ljudi dobrog srca, bez onih koji svoje vrijeme i svoje sposobnosti stavljaju u službu ljubavi – služenje čovjeku.

Karitativni rad je znak Božje ljubavi prema čovjeku, znak je nade i ohrabrenja, ponovnog rođenja Isusa Krista u srcima ljudi.

Ovo je prigoda da svim našim donatorima i onima koji će to postati, djelatnicima i suradnicima, čestitamo SRETAN I BLAGOSLOVLJEN BOŽIĆ i zaželimo USPJEŠNU NOVU 2006. GODINU!

**Djelatnice župnog Caritasa
Župe sv. Nikole Jastrebarsko**

Josip Sinjeri, svećenik

Dana 12. kolovoza, u bolnici u Zadru u 65. godini života preminuo je dugogodišnji župnik župe Sveta Jana Josip Sinjeri u 39. godini svećeničke službe.

Rođen je 8. travnja 1941. u mjestu Novačka, župa Gola, u Podravini, u obitelji Đure i Terezije Grabant koji su podigli osmero djece. Pučku školu završio je u Goli. Nakon osnovne škole krenuo je u dječjačko sjemenište u Zagrebu i maturirao

1962. Poslije odsluženoga vojnoga roka u Makedoniji, ušao je u bogoslovno sjemenište na Kaptolu i završio teološki studij. Zaredio ga je za svećenika nadbiskup Franjo Kuharić, na Petrovo 1967. Nakon ređenja obavljao je službu kao mladi kapelan župe Sv. Obitelji i upisao je 12. semestar na teološkom studiju u Zagrebu. Sljedeće godine u srpnju, povjerena mu je župa Bučica, a uz

to bio je u isto vrijeme privremeni upravitelj župe Pokupsko.

Godine 1973. imenovan je župnikom Svete Jane i tu je službu vršio sve do 2003, kada ga je umirovio zagrebački nadbiskup, kardinal Josip Bozanić. Kroz trideset godina svećeničke službe u Svetoj Jani učinio je mnogo za duhovni i materijalni napredak svoje župe. Tri puta je obnavljao župnu crkvu, sagradio novu župnu kuću i vjeronaučne dvorane, podizao u selima kapelice i križeve, na desetke djece svake godine naučio svirati orgulje i još mnogo toga. Jedna od mnogih njegovih vrlina svakako je briga za duhovna zvanja, za koja je molio, bodrio kandidate i materijalno se odricao. Osobito je

bio ponosan što je do oltara dopratio dvojicu, a trećeg pred ređenje. Uz to još je nekoliko bogoslova pomagao u njihovom svećeničkom školovanju. Posebnu ljubav gajio je prema raznim udrugama i svetojanskom kraju gdje je želio i biti pokopan.

Veliku zauzetost, žrtvovanje i ljubav prema župi posvjedočilo je veliko mnoštvo vjernika i svećenika

koji su ga došli ispratiti. Sprovodnu misu i sam ukop predvodio je pomoćni zagrebački biskup Josip Mrzljak. Oproštajnim govorima od pokojnog svećenika Josipa Sinjerija oprostili su se dekan jaskanskoga dekanata, preč. Stjepan Rožanković, domaći župnik Josip Gonan, župnik iz rodne župe Gole vlč. Ivan Herega i predstavnik župe Sveta Jana, Nikola Ivčec. Cijela župa oprostila se od svoga dragoga župnika pjesmom «Zapjevala svetojanska vila», koju su predvodili pjevači KUD Sveta Jana.

Ivica Budinščak

Dragutin Bauer

Otišla je legenda jaskanske sakristije. Uvijek spreman doći, pomoći,

nabaviti borove, ići po šumi tražiti lijepu mahovinu, brojiti koliko treba borova, kako velikih, da se mogu lijepo okтити. To je bio naš Dragec Bauer. Rođen u Jaski 15. veljače 1924, po zanimanju trgovac, u duši veliki Hrvat i katolik. Po ulasku u mirovinu pomagao je nedjeljom u crkvi – nije mu bilo teško cijelo dopodne biti u crkvi, praviti red, oblačiti ministrante, pričati im dogodovštine iz života, ponekad i koriti.

Veselio se unaprijed blagdanima. Za Uskrs bi nabavio maslinove grančice, za Tijelovo sjenice, a znamo je animirati i pomagače. Iznad svega je želio da bude u našoj Domovini

lijepo, da se svi osjećamo dobro. Hvala mu za sve!

Doživio je i «uskrsnuće» Govića – to mu je ležalo na duši i molio se da ne umre prije nego to bude otkriveno. Neka mu Gospodin bude blagi sudac, dobri Otac, neka ga primi u Vječni dom, gdje suza ni plača neće biti, već radost i veselje u Gospodinu! Ovoga Božića gledat će vječnog kralja, a mi nastavimo gdje je on stao, živjeti za Boga i crkvu te pomagati najpotrebnijima.

A o borovima, mahovini, sjenicama i grančicama nastaviti će brinuti neki drugi «Dragec»...

s. Paula Puzjak, vjeroučiteljica

ONDA I SADA

Osvrt na ponašanje ljudi

Ne mogu se oteti dojmu kako su ljudi danas napredni.

Odnosno, današnje društvo se dijeli na NAPREDNE i ZAOSTALE...Hm... Pitam se, jesam li nekoga uvrijedila ovom činjenicom, te gdje ste Vi?!

Jeste li 'napredni' ili 'zaostali'? Ne želim nikoga dijeliti, ja ću samo iznijeti ČINJENICE – Vi odlučite!!

Sjećam se, kad smo prije odlazili u crkvu na misu, imali smo svečano odijelo. (Tamno, uredno, čisto, 'posebno'.)

Danas više NIJE bitno kako 'to' izgleda. Nije bitno što nosimo – glavno da nosimo! (To su najčešće traperice, hlače od tjedna, majice na tanke ramenice; tzv. bretele, sve šareno...) Više otkriva nego sakriva!

Kad smo odlazili na misu, imali smo ČISTE kose, počesljane u frizuru... Danas je 'IN', znate, imati masnu kosu, po mogućnosti svakako svu u gelu, jer: 'Tko je vidio još prati kosu?!? Za nedjelju? Misu? Ne, to se radi za ponedjeljak, za školu, za novi radni tjedan, da budem 'IN' na poslu, da mirišem.....'

Prije smo dolazili na misu 10 minuta ranije da odahnemo, prekrižimo se u tišini, te se pripremimo za slavlje Sv. mise...

Danas je dolazak na misu na dva načina – tako da se u crkvu dođe 5 minuta ranije, da se uspije 'pretresti' što tko nosi, što je tko rekao, kako tko izgleda i sl., ili se u crkvu ulazi sa zvonom svećenika koji najavljuje početak Sv. mise...Dakle, bez osobnog pozdrava u tišini 'Domaćinu' doma u koji ulazimo. (U ovom slučaju Domaćin je Bog i kuća je Crkva.)

Prije smo slušali misu, pratili je svojim pjevanjem, svojim jednostavnim sudjelovanjem..

Danas je to bogoslužje svećenika (predvoditelja slavlja), časne koja pjeva (njezin solo koncert – jer ne znamo pjesme?!), te eventualno čitača koji čita čitanja. Naravno, taj koji čita je po 'cijele dane u crkvi', pa naravno da zna kada treba čitati, ustati se i šta treba reći....

Prije smo nekako znali što nam je činiti s rukama u vrijeme Sv. mise ili u vremenu dok smo bili u crkvi (stav molitve – sklopljene ruke).

Danas su ruke prekrížene na prsima, ruke se drže po džepovima (nekako nam je hladno, ljeti i zimi?!), ruke

spuštene niz tijelo – kao da se želi poručiti: 'Ma, ne znam kuda ću s njima' i sl.

Nadalje, prije smo sjedili naprijed, blizu oltara, da što bolje čujemo Riječ Božju. Znali smo zauzeti najbolja sjedeća mjesta. Danas se nekako natječemo,tko će biti što dalje od oltara i bliže izlazu. Zašto? Ne znam.

Učili su me da je nepristojno staviti nogu preko noge u crkvi. Danas je to pod obvezatno, posebno ženskom rodu.

Sjedenje u crkvi znak je poštovanja 'Domaćinu'. Danas smo uveli praksu da sjedimo u crkvi k'o za šankom ili u birtiji....

Pogledajte malo oko sebe!

Zar je moguće, da su zaboravljena NAJOSNOVNIIJA PRAVILA da se pri ulazu u crkvu prekrižimo svetom vodom,budemo bliže oltaru,sjedimo pristojno,molimo, pjevamo na Sv. misi., da dolazimo od srca i s razlogom k Njemu?! Da se u crkvi, u Domu Očevu, napajamo snagom za novi radni tjedan ili...

...Dolazimo samo zato da možemo reći da smo bili na misi, da smo vidjeli Juru, Franju, Katicu, Štefa, kod mise. Da možemo reći kako je propovijed opet bila duga ili 'takva'..., da je Marica došla onakva, da je Pero...

Jesmo li se zapitali, kad smo zadnji put bili na misi jer smo to željeli, jer smo to htjeli, jer smo se htjeli 'VIDJETI S BOGOM'?!

Na kraju, kojoj grupi u mojoj klasifikaciji ljudi pripadate?

'Naprednima' ili 'zaostalima'? Pripadate li onoj 'naprednoj' grupi koja odlazi s mise, čim svećenik ode s oltara, a časna još svira završnu pjesmu? Ili ste 'zaostali' pa dajete - HVALU BOGU – i tom zadnjom pjesmom?!

Znate li kada treba ustati, kako i što moliti, čemu služi ispovjedaonica.....

...Jer ako znate, stvarno ste 'zaostali', a ne 'napredni' – kao ni ja!

Neka nas je još i takvih! Od srca sretan i blagoslovljen Božić, od mene, i ne zamjerite...

Bernarda Šimunović, vjeroučiteljica

**Ušli u zajednicu
Isusovih vjernika krštenjem :**

1. KATARINA MUĐER od Nikole i Nikoline
2. TARA TUTIĆ od Ivica i Silvije
3. DOROTEA BOLE od Branislava i Luce
4. TIN STOŠIĆ od Maria i Karoline
5. DAVID NOVOSEL od Roberta i Ivane
6. ANDRIJA KLEPIĆ od Krešimira i Vesne
7. CHRISTIAN PUSTAJ od Željka i Mirjane
8. PATRIK PRISELAC od Igora i Maje
9. LEON GREGURIĆ od Marija i Kristine
10. LEONIE STANIĆ od Dražena i Kristine
11. EMANUEL GORNIK od Denisa i Jasminke
12. DORA JAMBROVIĆ od Tomice i Davorke
13. ANTE MARKANOVIĆ od Slobodana i Marice
14. MAGDALENA PAVLEČIĆ od Dubravka i Ljiljane
15. JOSIP OBRADOVIĆ od Gorana i Lidije
16. MATEA GRGAS od Mladena i Ksenije
17. EMA FRATRIĆ od Danijela i Kristine
18. RUDOLF LONČARIĆ od Saše i Nikoline
19. TEA RADONIĆ od Miroslava i Jelene
20. LEON SLUNJSKI od Željka i Danijele
21. PETAR LOPARIĆ od Dejana i Anite
22. MARIO ŠEPERIĆ od Maria i Jasminke
23. TEREZA HAČKO od Darka i Tanje
24. ELIZABETA KURPES od Ivica i Sonje
25. IVANA NEŽIĆ od Stjepana i Vesne
26. ANJA STOJKOVIĆ od Ratka i Martine
27. ANDRIJA MILANOVIĆ od Krunoslava i Nikoline
28. ELLA BJELANOVIĆ od Dražena i Petronele
29. MAGDALENA HODAK od Ivana i Brune
30. DOMAGOJ BRAKUS od Dražena i Nikoline
31. ANA UJEVIĆ od Ante i Vesne
32. DANIJELA KOPAJTIC od Stjepana i Nade
33. DOMINIK VUKOVIĆ od Dejana i Anite
34. DAVID BOŽIĆ od Denisa i Nikoline
35. MIŠEL PADAN od Ivana i Svjetlane
36. MARKO KOVAČEVIĆ od Željka i Božice
37. MARKO BRADVIĆ od Davora i Marije
38. MATEA RADOVAC od Mirka i Marijane
39. HELENA LJUBETIĆ od Tomislava i Ivane
40. LETICIA HAJNIĆ od Maria i Martine
41. MAGDALENA Gregorić od Mladena i Dubravke
42. EVITA Navoj od Gorana i Dragane

Vjenčani u ime Gospodnje

1. DELIŠIMUNOVIĆ – BEGIĆ
2. PUSTAJ – DIKŠIĆ
3. VULJE – MARKUŠIĆ
4. MIHOLIĆ – HORVATIĆ
5. SVILKOVIĆ – GOLUB
6. MATAUŠIĆ – TODORIĆ
7. BATUŠIĆ – BORIČEVIĆ
8. LUDVIG – PAVIĆ
9. BUTAJLA – MARINIĆ
10. KUZMANOVIĆ – LJUBANOVIĆ
11. RADIĆ – PALČIĆ
12. KOZIĆ – BENKOVIĆ
13. MIKOVIĆ – JUGOVIĆ
14. ČOLIĆ – LJUBANOVIĆ
15. BUBANOVIĆ – ŠPIŠIĆ
16. PAVLAKOVIĆ – HRKAČ
17. BENKOVIĆ – VLAŠIĆ
18. SOLENIČKI – BAUER
19. BUBANOVIĆ – KELEŠ

Prešli u Očevo krilo :

1. IVAN ŠTUDIR
2. VLADIMIR IVANKOVIĆ
3. DRAGUTIN PREŽGAJ
4. DRAGUTIN JERKO STARE
5. STJEPAN BORIČEVIĆ
6. BARBARA JUGOVIĆ
7. VJEKOSLAVA KOKOT
8. DANICA GRACER
9. JURAJ KURTALJ
10. JULIJANA TOTH
11. LJUBICA IGRČIĆ
12. MIJO PAVLOVIĆ
13. DANICA SEVERINAC
14. HELENA VITKOVIĆ
15. ZDENKA LASIĆ
16. DRAGUTIN RAICA
17. IVAN LUKIĆ
18. DRAGA MIOČKA
19. IVKA PASECKY
20. ANTUN ŠAFRAN
21. NADA VIDAS
22. PETAR MEDUNIĆ
23. IVAN KLOPOVIĆ
24. JURAJ JUGOVIĆ
25. VJEKOSLAVA IVANČIĆ
26. DRAGICA MASNEC
27. EMERIK BORIČEVIĆ
28. FRANCA DRAGAN
29. PAULINA PRISELAC
30. ZDENKA MURAT
31. PEPA BRAJAK
32. MARIJAN MAJKIĆ
33. DRAGUTIN BAUER
34. JOSIPA BORŠOŠ
35. MIROSLAV FALICA
36. KATICA IVANČIĆ
37. FRANCA KOŠČICA
38. NIKOLA MAHOVLIĆ
39. JANKO KIRIN
40. IVAN KAPŠ
41. KATA ŠOŠTAR
42. TEREZIJA MAHOVLIĆ

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

Molitva

Molitva!? Što je zapravo molitva? Kako uopće moliti? Molitva je razgovor s Bogom, a ne puko naklapanje nekih riječi kojima uopće ne razumijemo smisao. U molitvi je kao i u svemu ostalom, jako važno znati cilj. Važno je znati želite li Boga zamoliti za pomoć ili mu pak zahvaliti na nečemu. Nemojmo biti ljudi koji stalno nešto traže, a nikad ne zahvaljuju. Često se pitamo – što nam je to Bog darovao pa da mu imamo na čemu zahvaliti?! Što je to učinio za mene?

Kad god sam ga molio za jedno, uvijek mi se dogodilo nešto drugo...

Počnimo od svog života – dobili smo najveći mogući dar od Boga – ŽIVOT.

I što bismo još htjeli? Toliko toga nam je ponudeno, a da toga nismo ni svjesni. Bog od čovjeka ne traži puno, jedino želi da čovjek konačno počne brinuti o sebi, o drugima. **SVAKI PUT KAD ODLUČIŠ MOLITI, MOLI SPONTANO!** Spontano izrecimo ono što nam je na duši i tada će biti potpuna ona «definicija» molitve s početka... **MOLITVA JE RAZGOVOR.**

Čovjek je biće dijaloga pa stoga češće povedimo razgovor s Bogom, bit će nam lakše odoljeti iskušenjima i susresti se s teškoćama i izazovima svakodnevnih životnih situacija.

Kristijana Banić, vjeroučiteljica

Htjela bih vam reći...

Sjedila sam na obali mora i gledala... Gledala sam u more i u sumrak. Bilo je mirno. Još sam par trenutaka uživala u miru koji može biti podaren samo s neba. Odjednom sam se sjetila kako svijet i ljudi nisu tako mirni kao taj trenutak. Sjetila sam se stresa, patnje, mržnje... I htjela sam im nešto reći... Htjela sam reći moćnicima da dijele svoje bogatstvo sa siromasima. Htjela sam reći siromasima da ne oklijevaju, nego da vjeruju. Htjela sam reći tužnima da se raduju jer ne znaju koliko su sretni. Htjela sam reći užurbanima da uspore. Htjela sam reći samima da mole, zlima da vole. Htjela sam reći bolesnima da se ufaju. Htjela sam reći zdravima neka pomažu. Htjela sam reći radosnima da šire svoje osmijehe... Htjela sam, htjela sam, htjela sam... Htjela sam vam svima reći da ljubite Gospodina svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim. I da ljubite bližnje kao sami sebe. Htjela sam vam reći... Ali nisam, već sam samo viknula «volim» i nadala se da će vjetar odnijeti moj glas što dalje.

Petra Trumbetić, 2.g.

RASPORED BOGOSLUŽJA

Raspored Sv. Misa za božićne blagdane:

Badnjak (24.12.2005.): zornica u 6 sati, polnočka za djecu u 20 sati, a za odrasle u 24 sata; u Cvetkoviću u 24 sata

Božić (25.12.2005.): 7,30, 9, 11 i 18 sati; a u Cvetkoviću u 8 sati

Sv.Stjepan (26.12.2005.): 7,30, 9 i 18 sati; u Cvetkoviću u 8 sati; u 10,30 u Kloštru i u 16 sati na Donjoj Reki

Sv.Ivan ap.(27.12.2005.): 7 u župnoj crkvi; u Cvetkoviću u 11 sati

Stara godina (31.12.2005.): 7 i zahvalnica u 18 sati

Nova godina (1.1.2006.): 7,30, 9, 11 i 18 sati; u Cvetkoviću u 8 sati

Uoči svetkovine Bogojavljenja, 5.1.2006. pod misom u 18 sati bit će blagoslov vode. Bogojavljenje (Sveta Tri kralja) (6.1.2006.): 7,30, 9, 11 i 16 (blagoslov djece), u Cvetkoviću u 9,30 sati

Isus Novorođeni Kralj, koji je došao čovjeka otkupiti i spasiti, ispunio i Vas u svim danima Vašeg života: radošću, mirom i čvrstom vjerom u vječni život! Neka Vas prate svi Božji blagoslovi u Novoj godini!

Uredništvo

KRENULE "JASKANSKE NOVINE"

**JASKANSKE
NOVINE**

Sredinom rujna ove godine izišao je prvi broj «Jaskanskih novina». Mogu se nabaviti na pedesetak prodajnih mjesta širom jaskanskog kraja. Novine su plod nastojanja skupine entuzijasta, koja žarko želi da naš grad i naš kraj napokon dobiju svoje novine, koje neće biti kratkog daha i koje će objektivno izvještavati o svim važnim događajima i ljudima.

Želja uredništva je da «Jaskanske novine» budu novine grada Jastrebarskog ali i općina jaskanskog kraja, Pisarovine, Klinča Sela, Krašića i Žumberka. Nastojat će se da se iz mjeseca u mjesec širi broj dopisnika u svim većim naseljima od Kupe do Svete Gere, ali i u velikim gradovima, uz koje je vezan život i sudbina našeg kraja (Zagreb, Karlovac).

«Jaskanske novine» su otvorene za sve i rado će objaviti kvalitetne priloge iz svih područja ljudske djelatnosti, od politike i gospodarstva do kulture i sporta, od prosvjete i povijesti do turizma i vatrogastva. Važno mjesto zauzimat će i vijesti iz župa našega kraja, a već od prvog broja svoje mjesto u novinama imaju vijesti i zanimljivosti iz župe svetog Nikole.

Želite li se pretplatiti na «Jaskanske novine» posjetite www.jaskanskenovine.com, a možete im i pisati na «Jaskanske novine», p.p. 1, 10 450 Jastrebarsko ili info@jaskanskenovine.com.

*Narod koji je u
tmini hodio
svijetlost vidje veliku,
one što mrklu
zemlju obitavahu
svijetlost jarka obasja.*

(Iz 9,1)

